

mgvoo.com

နတ်သွယ်

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

STORM WARNING
JACK HIGGINS

တတိယအကြိမ်

mgvoo.com

mgyc.com

STORM WARNING
JACK HIGGINS

နတ်သွယ်
မုန်တိုင်းအန္တရာယ်

NN0036

3,700.00 KS

m g y o e . c o m
မုန်တိုင်းအန္တရာယ်၊ ဒုတိယ

စာမျက်နှာ ၂၉၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ နိုဝင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၀၆ ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်

(ပထမအကြိမ် - ၁၉၈၀ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ)

ရောင်းချေး ၃ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်
STORM WARNING

Jack Higgins

နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

စာစီစာကိုင်ကြီး၊ ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

(က)

သည်ဝတ္ထုကိုရေးသူ ဂျက်ဟစ်ဂင်ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ သည်ဝတ္ထုပါနှင့်ဆိုလျှင် သူ့ဝတ္ထုလေးပုဒ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးပါပြီ။

သူ့ဝတ္ထုများထဲတွင် နာမည်အကြီးဆုံးမှာ ‘မြေမှာသက်သော လင်းယုန်ငှက်’ (The Eagle Has Landed) ဖြစ်သည်။ ‘လင်းယုန်ငှက်’ကို ဘာသာပြန်ဆရာနှစ်ဦးက မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ‘လင်းယုန် ငှက်’ ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီမှာ အလွန်အောင်မြင်သည်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း တော်တော်ကြိုက်ကြသည်။

‘လင်းယုန်ငှက်’ ကို စစ်စွန့်စားခန်းတစ်ပုဒ်ဟု သာမန်အားဖြင့် ပြောနိုင်သည်။ ရန်သူနယ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်သည်။ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တလှုပ်လှုပ် ခံစားရသည်။ ‘လင်းယုန် ငှက်’ ကို ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ မေတ္တာဘွဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ခံစားမှုကလေးများ ပါရှိသည်။ ရင်ထဲတွင် တမြေမြေ တသသဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။

သို့သော် 'လင်းယုန်ငှက်' အောင်မြင်ခြင်းသည် စာရေးဆရာ၏ လူ့လောကကို ကြည့်မြင်သော အဘိဓမ္မာ၊ စာရေးဆရာ၏ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့မှု ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းခြင်း၊ စာရေးဆရာဖန်တီးသော ဇာတ်ဆောင်များ လှုပ်ရှား အသက်ဝင်နေခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီး အခြားဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်မှာ 'ဘယ်သောအခါမှ ညဉ့်မနက်' (Midnight Never Comes) နှင့် 'သန်းခေါင် မတိုင်မီ' (In The Hour Before Midnight) တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယင်းဝတ္ထုများမှာ 'လှုပ်ရှားမှု' ဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။ သွက်လက် သည်။ ဆွဲဆောင်သည်။ အစမှအဆုံးတိုင် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်တက်သွားသည်။ လျှို့ဝှက်မှုများ ပိရိသည်။ လှည့်ကွက်များ သေသပ်သည်။

ဂျက်ဟစ်ဂင်သည် အရေးအဖွဲ့ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အတတ်ပညာ ကြီးမားလှသည်။ လောကအမြင် ရှိသည်။

(၁)

'မုန်တိုင်းအန္တရာယ်' (Storm Warning) သည် 'မြေမှာ သက်သော လင်းယုန်ငှက်' လိုပင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ် သည်။ အောင်မြင်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အရောင်းရ တွင်ကျယ်သည်။ ဝေဖန် ရေးသမားများ၏ ဝေဖန်ချီးကျူးခြင်း ခံရသည်။

ဝတ္ထုက ပင်လယ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေကြောင်း သွားလာ မှုကို အခြေပြုသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးတွင် သုံးပင် တိုင်ရွက်သင်္ဘော အဟောင်းတစ်စင်းနှင့် မိုင်ငါးထောင်ခရီးကို စွန့်စား ဖြတ်သန်းကြသည်။

စစ်စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဂျာမန်တို့ စစ်ရှုံးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ တိုင်းတစ်ပါးတွင် ရောက်ရှိနေကြသော ဂျာမန်များ ကိုယ့်နိုင်ငံသို့ စွန့်စားပြီး ပြန်ကြသည်။ မဟာမိတ်တို့၏ စစ်စခန်းများအတွင်း သို့ ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရန်သူ့လက်မှ စွန့်စွန့်စားစား ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သည်။

လှပဆန်းကြယ်သော မေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ သည်ဝတ္ထုတွင် ခံစားမှု ဇာတ်လမ်းလေးနှစ်ပုဒ် ပါရှိသည်။ ငယ်ရွယ်လှပသော ဂျာမန်သီလရှင်ကလေး လိုတီနှင့် ဂျာမန်ရေငုပ်သင်္ဘောမှ ပဲ့နင်းကလေး ရစ်ချတာ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်း တသိမ့်သိမ့်တငြိမ့်ငြိမ့် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လာပြီး ဇာတ်သိမ်းတွင် စာဖတ်သူများ၏ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်ပြီး ကျန်ရစ်စေသည်။ ဝတ္ထုပြီးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ ဇာတ်လမ်းကလေးက မပြီးဘဲ ရင်ထဲမှာစွဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က သာမန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းကလေးဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး ရဲရင့်သော ဆရာဝန်မကလေး ဂျန်းနက်၊ ယောက်ျားပီသပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော အမေရိကန်ရေတပ်အရာရှိကလေး ဟာရီဂျာဂို၊ လောကဓံလှိုင်းကို ကြံ့ကြံ့ခံခဲ့ရသော ဂျာမနီစစ်သုံ့ပန်း ပေါဂါးရစ်။ သူတို့သုံးဦး၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းသည် ဆိုးရွားသောခေတ်၊ စနစ်နှင့်စစ်တို့၏ လှည့်စားမှုနှင့်ဖန်တီးမှုတွင် တရိုက်မက်မက် တမေ့မူးမူး ရှိကြရသည်။ မေတ္တာ၊ သစ္စာနှင့် လောကကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖွယ်ရာများ ပါရှိသည်။

သည်ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ မုန်တိုင်းကျရောက်ခြင်း၊ သင်္ဘောနှစ်မြုပ်ခြင်းနှင့် ကယ်ဆယ်ခြင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။ သည်မှာ ဇာတ်ဆောင်တွေ လှုပ်ရှားကြသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေ၏စရိုက် ပေါ်လွင်လာသည်။ သူတို့၏ လောကအမြင်ကို ဖော်ပြကြသည်။ သူတို့၏ သတ္တိကို ထုတ်ဖော်ကြသည်။

သည်ဝတ္ထုတွင် သင်္ဘောကပ္ပတိန် ဗာဂျာ၊ သီလရှင် စစ္စတာ အင်ဂျလာ၊ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ကာရေးရို၊ အသက်ကယ်လေ့ ပဲ့နင်းကြီး မားဒေါက်မက်ကလွိုက်၊ လေထီးတပ်သားကလေး လက်ချလန်တို့၏ စရိုက်များ ပေါ်လွင်လှသည်။ ပီပြင်လှသည်။

သည်ဝတ္ထု၏ အဓိကဦးတည်ချက်သည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးဖြစ်သည်။ လူသားအချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းရေး ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံရေး ဖြစ်သည်။

(ဃ)

(ဂ)

မူရင်း စာရေးဆရာ အဘယ်မျှ ကောင်းမွန်စေကာမူ၊ မူရင်းဝတ္ထု အဘယ်မျှ ကောင်းမွန်စေကာမူ ဘာသာပြန်ကောင်းမှ ကောင်းပေသည်။ ဘာသာပြန်မကောင်းသဖြင့် ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီးများကို မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်များ ခံတွင်းမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းပါပြီ။

ဘာသာပြန်သူတွင် အရည်အချင်းသုံးရပ် ရှိရမည်ဟု ယေဘုယျ အားဖြင့် ပြောကြပါသည်။ မိမိပြန်ဆိုသည့် နိုင်ငံခြားဘာသာကို တတ်ကျွမ်းခြင်း၊ မိမိဘာသာကို တတ်ကျွမ်းခြင်း၊ မိမိပြန်ဆိုသည့် အကြောင်းရပ်ကို တတ်ကျွမ်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မိမိတို့သည် များသောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားစာပေများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှသာ တစ်ဆင့် ပြန်ဆိုကြသဖြင့် ဘာသာပြန်သူသည် အနည်းဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် မြန်မာဘာသာကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်ကျွမ်းရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

အချို့ဘာသာပြန်သူများသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ရေရေရာရာ မတတ်ကျွမ်းသဖြင့် အလွဲအမှားများကို ပြန်ဆိုတတ်ကြပါသည်။

အချို့ဘာသာပြန်သူများသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာကိုဖတ်၍ နားလည်ရုံမျှမက ရေးလည်း ရေးနိုင်သည်။ ပြောလည်း ပြောနိုင်သည်။ သို့သော် မြန်မာဘာသာကို ခြေခြေ မြစ်မြစ် မတတ်ကျွမ်းသဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ပေါက်ရောက်အောင်၊ ရှင်းလင်းလွယ်ကူအောင် မပြန်ဆိုနိုင်ဘဲ ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ဘာသာပြန်ဆိုချက်များသည် မူရင်းကို ဖတ်ရသည်ထက်ပင် ခက်နေတတ်သည်။

ဘာသာပြန်သူသည် ဝတ္ထုကိုပြန်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုသဘောကို နားလည်ဖို့ လိုပါသည်။ ဝတ္ထုအတတ်ပညာကို နားလည်သလို စာရေးသူ၏ အာဘော်နှင့် လောကအမြင်ကို နားလည်ရပါမည်။ ထို့အပြင် ဝတ္ထု၏ နောက်ခံအခြင်းအရာ၊ ကာလဒေသကိုလည်း နားလည်ရပါမည်။

ဝတ္ထုသဘောကို နားမလည်ဘဲနှင့် ငါ အင်္ဂလိပ်စာတတ်သည်၊ ငါ မြန်မာစာတတ်သည်ဆိုပြီး ဘာသာပြန်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းသည် ဝါကျများကို ပြန်ဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာ၏

အဘော်ကို ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိပြီး ထိုဝတ္ထုကို ကြိုက်ရုံနှင့် ဘာသာပြန်ခြင်းသည် မလုံလောက်ပါ။ ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်မည်ဆိုလျှင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ အခြားဝတ္ထုများကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့လာ ရပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ရေးဟန်၊ ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ အရေးအဖွဲ့နှင့် အတွေးအခေါ်တို့ကို နားလည်ပါမည်။

ထို့ပြင် ဂျက်ဟစ်ဂင်၏ ‘မုန်တိုင်းအန္တရာယ်’ ကို ပြန်ဆိုမည်ဆိုလျှင် မုန်တိုင်းအန္တရာယ်သည် ပင်လယ်နောက်ခံ၊ ရွက်သင်္ဘော နောက်ခံ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ခံ ဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်နှင့်ဆိုင်သော အကြောင်းရပ်များ၊ သင်္ဘောနှင့်ဆိုင်သော ဝေါဟာရများ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့်ဆိုင်သော အချက်အလက်များကို အတော်အတန် တီးမိခေါက်မိ ရှိထားဖို့လိုပါသည်။

မုန်တိုင်းအန္တရာယ်ကို ပြန်ဆိုရာတွင် ဘာသာပြန်သူသည် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးပမ်းအားထုတ်သည်ကို စာဖတ်သူများ တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

ဘာသာပြန်စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ယခင်ကလည်း ဝေဖန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ဝေဖန်ဆွေးနွေး သွားကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာပြန်စာအုပ်ကောင်းများ ပေါ်ထွက်ရေးအတွက် ဘာသာပြန်ကောင်းများ လိုအပ်လှပါသည်။ အားလုံးဝိုင်းဝန်း အားထုတ်သွားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

နတ်နွယ်
၂၉-၃-၈၀

mgyc.com

mgyc.com

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၂၆၊ သြဂုတ်၊ ၁၉၄၄။ ရီယိုမှထွက်လာပြီး
၁၁ ရက်အကြာ။ ဗီလင်းတွင် ကျောက်ချ။ ပူစပြု။ ရာသီလေ မှန်တမ်း။
ကျောက်မီးသွေးများ ချပြီး။ ကုန်မရ။ ရီယိုသို့ပြန်ရန် သဲဖြည့်ပြီး။
ကုန်းပတ်ပေါက်များ ပိတ်ပြီး။ ထွက်ခွာရန်အသင့်။ ညနေပိုင်း မိုးရွာ။

(၁)

လမ်းအကွေ့သို့ 'ပရာဂျာ' ရောက်ရှိစဉ်မှာပင် အဝေးပင်လယ်ပြင်
ဆီမှ မိုးချုန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ဝင်းခနဲ
လင်းလက်သွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းကို တစ်ခဏမျှ ထင်လင်းစွာ မြင်ရသည်။
ထုံးစံအတိုင်းပင် လှေငယ်တက်စင်းများနှင့် ကမ်းရိုးတန်းသွားသင်္ဘော
သုံးလေးစင်း ဗဟိုဆိပ်ခံတွင် ဆိုက်ကပ်ထားကြသည်။ ရေလယ်တွင်
'ဒိုက်ချလင့်' ကျောက်ချထားသည်။ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးတွင် ရွက်သင်္ဘော
ဟူ၍ ဒိုက်ချလင့် တစ်စီးတည်းသာရှိသဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။
ရုတ်တရက်ဆိုသလို မိုးရွာသည်။ ပရာဂျာသည် ဂျက်ကက်အင်္ကျီ
ကော်လာကို ထောင်လိုက်ပြီး သားရေလက်ကိုင်အိတ်ဟောင်းကြီးကို ချိုင်း
တစ်ဖက်တွင် ညှပ်ကာ ငါးဆိပ်ခံအစွန်ရှိ ဘားတစ်ခုဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားသည်။

ဘားအတွင်းမှ ဂီတသံ လေးလေးတွဲတွဲကလေး ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ညသည် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကလေး ဖြစ်တော့သည်။ ပရာဂျာ သည် ဝရန်တာပေါ်သို့ တက်သွားရင်း မျက်နှာမှမျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မိုးစက်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ ထို့နောက် မျက်မှန်ကို သေသေချာချာ ပြန်တပ်ပြီး ဘားအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

အထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ အရက်ရောင်းသူနှင့် ဟဲလမက် ရစ်ချတာတို့ နှစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ရစ်ချတာသည် ဒိုက်ချလင့်ရွက် သင်္ဘော၏ပဲ့နင်းဖြစ်ပြီး ဘားအစွန်တစ်နေရာတွင် ပုလင်းတစ်လုံး ဖန်ခွက် တစ်ခွက်နှင့် ရှိနေသည်။ ရစ်ချတာသည် အသက် ၂၈ နှစ်မျှသာ ရှိ သေးသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားပြီး ဆံပင်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ် မွေးတို့နှင့် ဖြစ်သဖြင့် သူ့အမှန်ရှိသော အသက်ထက်ပိုပြီး ကြီးရင့်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူက ဂျက်ကက်အထူကြီးကိုဝတ်ပြီး အဝတ်ဦးထုပ်ဆောင်း ထားသည်။

ပရာဂျာ အတွင်းသို့ ဝင်သည်။ အရက်ရောင်းသူသည် ဖန်ခွက် တစ်လုံးကို အဝတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေရာမှ ပရာဂျာကို မော့ကြည့်သည်။ ပရာဂျာက သူ့ကိုဂရုမပြုဘဲ ဆိုင်အတွင်း လျှောက်ဝင်သွားရင်း ဦးထုပ်မှ မိုးစက်များကို ခါချသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို သူ့ခြေရင်း ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ချလိုက်သည်။

“ကောင်းသောညပါ ဟဲလမက်”

ဟဲလမက်ရစ်ချတာသည် ခေါင်းကို လေးလံစွာညိတ်ပြီး ပုလင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“သောက်ပါဦးလား ဟာပရာဂျာ”

“ကျုပ် မသောက်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အရက်ကောင်း ကောင်းမရှိလို့ ‘ကရာကာ’ ပဲ သောက်နေရတယ်။ ဦးနှောက်နဲ့ အသည်းကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘ရုနက်’ မသောက်ရတာ သုံးဆယ့်ကိုးခု နောက်ပိုင်းကတည်းကပဲ”

“ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ ဒီမှာများ ရှိသလား”

“သဘောပေါ်မှာ ဟာပရာဂျာကို စောင့်နေပါတယ်”

ပရာဂျာက လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့သွားကြရအောင်လား။ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ကျုပ်ကို ဘယ်သူများ လာရှာသေးသလဲ”

ရစ်ချတာ ပြန်မဖြေရမီမှာပင် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဖြစ်သည်။

“အား.. . . ဆင်ညာ ပရာဂျာပါလား။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်လာတာတုံး”

ပရာဂျာ လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိနောက်ဘက်တွင် ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း၏ ကန့်လန့်ကာ ပွင့်သွားသည်။ လူဝတ်စုံယောက် ဝိုင်တစ်ပုလင်းနှင့် ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကာကီ ယူနီဖောင်းသည် ချွေးတွေရွဲနေပြီး ချုပ်ရိုးများ ပြုတ်ထွက်နေသည်။

ပရာဂျာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဗိုလ်ကြီး မင်ဒိုဇာပါလား။ မအိပ်သေးဘူးလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး။ ဘာကိစ္စလဲ၊ အလုပ်ကိစ္စလား၊ အလည် ပဲလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ ဆိုပါတော့။ ကနေ့အချိန်မှာ ဂျာမန်အမျိုးသား တွေရဲ့ အခြေအနေက အတော်ကလေး ပြဿနာဖြစ်နေတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ အစိုးရက အစီရင်ခံစာ မှန်မှန်တင်ဖို့ အမြဲတမ်း လောဆော်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကပ္ပတိန်ဗာဂျာနဲ့ သူ့လူတွေကို ကောင်စစ် ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်းတွေ့နေရတယ်လား”

“နောက်ဆုံးအပတ်ရဲ့ ပထမနေ့တိုင်းမှာ အစီရင်ခံစာ တင်ရတယ်။ ရီယိုမှာရှိတဲ့ ခင်ဗျားတို့လူတွေက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အင်မတန် စည်းကမ်း တင်းကျပ်တယ်”

“ဆင်ညော် ရာပရာဂျာကော ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းရဲ့ဇနီးလည်း လူကြီးမင်းနဲ့အတူ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပါလာတယ်လို့ပြောတယ်”

“ကျုပ်မှာ ခွင့်ရက်ကလေး နည်းနည်းရှိနေတယ်။ ကျုပ် အမျိုး သမီးဟာ ဒီဘက်ပိုင်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတာနဲ့ အခွင့်အရေးရတုန်း

လိုက်လာတာပဲ”

ရစ်ချတာသည် ဘာတစ်ခုခုမျှမပြောဘဲ ဘားထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားသည်ကို မင်ဒိုဇာ ကြည့်နေပြီးနောက်

“သူက ယူဘုတ်မှာ ပဲ့နင်းချုပ်လို့ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ခွက်လောက် သောက်ပါဦးလား”

“ကျုပ်မှာ ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိလို့ ခပ်မြန်မြန်လေး သောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကပ္ပတိန်ဗာဂျာနဲ့ ချိန်းထားတာလား။ သူ ရီယိုကို ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ။ မနက်ဖြန်မနက်လား”

“မနက်ပြန်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ပရာဂျာ ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။ ယခုအခါ အခြေအနေတွေ ဆိုးရွားနေသည်။ မိမိအသက် ၆၅ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအထိ ရီယိုမြို့ရှိ ဂျာမန်သံရုံးတွင် လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ ကုန်သင်္ဘောများကို မိမိတို့၏ ယူဘုတ်များက တော်ပီဒိုဖြင့် နှစ်မြှုပ်ခဲ့ကြသည်ကို သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ဘရာဇီးတို့က စစ်ကြေညာတော့သည်။ သည်အခါ ဘရာဇီးရှိ ဂျာမန်အမျိုးသားတို့၏ ပြဿနာ ကြီးမားလာတော့သည်။ အထူးသဖြင့် သင်္ဘောပျက်ပြီး ရောက်ရှိလာသော မိမိတို့၏ ရေတပ်သားများ များပြားလာသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

ပရာဂျာသည် ဤနိုင်ငံတွင် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ နေထိုင်ခဲ့ပြီး အထက်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သင့်မြတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဤပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် နေရစ်ခဲ့ရသည်။ ဘရာဇီးနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတို့သည် မိုင်ပေါင်းငါးထောင်မျှ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီး ခြားနေသဖြင့် ဘရာဇီးအစိုးရအနေဖြင့် အကုန်အကျများသော အကျဉ်းစခန်းများဖွင့်ရန် မလိုအပ်ဘဲ ဂျာမန်နိုင်ငံသားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပရာဂျာထံမှ တစ်လတစ်ကြိမ် အစီရင်ခံစာမျှသာ မှန်မှန်တောင်းခံလျက်ရှိသည်။ ယင်းအပြင် ဂျာမန်အမျိုးသားများအနေနှင့် ဘရာဇီးအစိုးရကို မဆန့်ကျင်ဘဲ အသုံးဝင်သော လုပ်အား

များ ပေးနေသမျှ အားလုံးဝမ်းသာ ကျေနပ်နေကြရသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီမှာ ဆိပ်ကမ်းဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေတာ နှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ။ ဒီအတွင်းမှာ ဒိုက်ချလင့်ဟာ နှစ်လတစ်ကြိမ်
ဆိုသလို မှန်မှန်ရောက်လာတယ်”

မင်ဒိုဇာက ပြောသည်။

“ဆိုပါဦး”

ပရာဂျာက စကားထောက်သည်။

“ဒီသင်္ဘောအရွယ်နဲ့ဆိုရင် ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်၊ မာလိန်
တစ်ယောက်၊ ပဲနင်းတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး သင်္ဘောသားခြောက်ယောက်နဲ့
ထမင်းချက်တစ်ယောက်ဆိုရင် အတော်ပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

မင်ဒိုဇာက ဝိုင်တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ ဗာဂျာမှာ အခုတစ်ခေါက် သင်္ဘောသားနှစ်ဆယ်လောက်
ပါလာတယ်လို့ ကျုပ် သတင်းရတယ်”

“ရီယိုမှာ ဂျာမန်သင်္ဘောသားတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်”

ပရာဂျာ သတိထားပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီးများလာတယ်။ ခင်ဗျားတို့အဖို့
စစ်ပွဲအခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

“ဗာဂျာအနေနဲ့ လူတွေကို သုံးနိုင်သမျှ သုံးပေးနေရတယ်”

မင်ဒိုဇာက လှပစွာပြုံးလျက်

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီဖြေရှင်းချက်ကို ဘဝင်မကျလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
ဘာမှမပြောပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင် တွေ့ကြဦးမလား”

“တွေ့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ပရာဂျာ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ ဝရန်တာ လှေကားအနီး
တွင် ရစ်ချတာ စောင့်နေသည်။ အပြင်တွင် မိုးသည်းထန်လျက် ရှိသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ရစ်ချတာ မေးသည်။

“သိပ်မပြောဘူး။ တစ်ခုခုဆိုတာ သူသိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကို

တော့ သူသိပုံမရပါဘူး။ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ၊ ကဲ. . . သွားကြစို့။”

ပရာဂျာက ရစ်ချတာ၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“အထဲမှာတုန်းက ပြောလို့မဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်မင်းကို လူတစ်ယောက် လာမေးနေတယ်”

သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပရာဂျာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်ထားသော သီလရှင် တစ်ယောက် အလင်းရောင်တွင် ပေါ်လာသည်။

“စစ္စတာ အင်ဂျလာ”

ရစ်ချတာက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကျုပ်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ စစ္စတာအင်ဂျလာနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပဲ”

ပရာဂျာက ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး လက်ဆန့်တန်းပေးသည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာက ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်သည်။

“စစ္စတာနဲ့ ခုလိုပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီကို ဘာကိစ္စလာတယ် ဆိုတာ ရှင် သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အို. . . သိတာပေါ့။ သိပါတယ်”

*

သမ္မ န်ဖြင့် သူတို့ ကူးဖြတ်ကြသည်။ ဒိုက်ချလင့် သင်္ဘောဦးတွင် ရေကြောင်းဥပဒေအရ ချိတ်ဆွဲထားသော ကျောက်ချမှန်အိမ်ကို အရင်ဆုံး တွေ့မြင်ရသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ရွက်တိုင် ရွက်လက်များကို မှောင်ရီသော နောက်ခံကောင်းကင်တွင် တွေ့မြင်ကြ ရသည်။

ကြိုးလှေကားမှ တက်သွားရင်း ပရာဂျာ အားရကျေနပ်စွာ မော့ကြည့်မိသည်။ ဒိုက်ချလင့်သည် ၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ သော သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဦးသည် လှပစွာ ချွန်းနေ

သည်။

ကုန်သွယ်မှုကမ္ဘာတွင် သမ္ဘာရင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အနိုင် နိုင်ငံမှ ကုန်အမျိုးမျိုးကို သယ်ယူပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သမုဒ္ဒရာအတန်တန်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ပိုင်ရှင်လည်း အဆင့်ဆင့်ပြောင်းခဲ့ပြီး သင်္ဘောအမည်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘရာဇီးနိုင်ငံတွင်ရှိသော 'မေယာဘရာသား' ကုမ္ပဏီက ဝယ်ယူပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သည် ဂျာမန် အဆက်အနွယ် ဖြစ်သည့်အလျောက် သင်္ဘောအမည်ကို 'ဒိုက်ချလင့်' ဟု ကင်ပွန်း တပ်ခဲ့သည်။ ကမ်းရိုးတန်းသွား ကုန်သင်္ဘောအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ သည်။ ရီယိုနှင့် ဗီလင်းအကြား ပြေးဆွဲစေခဲ့သည်။ သင်္ဘောရေစူးသည် ကုန်အပြည့် တင်ထားသည့်တိုင် ရှစ်ပေမျှသာရှိသဖြင့် အမေရန်မြစ်ဝသို့ ခုတ်မောင်းစေခဲ့သည်။

ပရာဂျာသည် ကုန်းပတ်နံရံကို ကျော်တက်ပြီးနောက် စစ္စတာ အင်ဂျလာကို လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ရစ်ချတာသည် စစ္စတာ ၏ နောက်မှ ထပ်ပြီးတက်လာသည်။ ဗဟိုရွက်တိုင်အနီးတွင် ရပ်နေသော သင်္ဘောသား သုံးယောက်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာနေသော သီလရှင် သေးသေးငယ်ငယ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အံ့အားသင့် နေကြသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး သီလရှင်၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ကပ္ပတိန်ဗာဂျာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အရင်ပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ပရာဂျာက စစ္စတာကို ပြောသည်။

“ဟာပရာဂျာ ကောင်းသလိုလုပ်ပါ”

ပရာဂျာက ရစ်ချတာဘက်သို့လှည့်လျက်

“စစ္စတာကို အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ခေါ်သွားပါ။ ပြီးတော့ ကပ္ပတိန်ရဲ့အခန်း အပြင်ဘက်ကနေ ကျုပ်ကိုစောင့်ပါ”

ရစ်ချတာနှင့်စစ္စတာ အင်ဂျလာတို့ လှေကားမှ ဆင်းသွားကြသည်။ ပရာဂျာ ပဲ့ဘက်သို့သွားသည်။ နောက် ရွက်တိုင်နှင့် ပဲ့စင်အကြားတွင် ရှိသော

ကပ္ပတိန်၏အခန်းသို့ သွားသည်။ အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ပရာဂျာ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် တံခါးပေါက်က ဝင်သွားသည်။

ကပ္ပတိန်၏အခန်းသည် သေးငယ်ပြီး ရှေးဆန်သည်။ အခန်းတွင်း၌ ကျဉ်းကျပ်သော အိပ်စင်တစ်ခု၊ နံရံကပ်ဗီရို သုံးခုနှင့် စားပွဲတစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး မြေပုံတစ်ခုကို ပေတံဖြင့် တိုင်းတာ လျက်ရှိသည်။ ဗာဂျာ ဧော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ စိတ်သက်သာ သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်တောင်ပူနေပြီ”

သူက အသက် ၄၈ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း မနိမ့် မမြင့်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ပခုံးကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်သန်သန် နက်နက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ညိုလဲ့လဲ့။

“လမ်းမှာ ကျုပ်တို့ လျှပ်စစ်မုန်တိုင်းနဲ့တိုးနေတယ်။ ကာရိုလီးနား မှာဆင်းပြီး လေးနာရီတောင် စောင့်နေကြရတယ်။ မုန်တိုင်းပြီးမှပဲ လာကြရ တယ်”

ဗာဂျာသည် ကရမက်သား သေတ္တာကလေးကိုဖွင့်ပြီး ပရာဂျာကို ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် တည်သည်။

“နောက်ဆုံးသတင်းတွေ ပြောပါဦး”

ပရာဂျာက ဗာဂျာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး

“မကောင်းဘူး၊ ဆိုးတယ်၊ ဒီလ ၁၅ ရက်နေ့က အမေရိကန်နဲ့ ပြင်သစ်တပ်တွေ မြေထဲပင်လယ်ကမ်းခြေကို တက်ကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်က ပြင်သစ်တင့်ကားတွေလည်း ပဲရစ်မြို့ထဲကိုဝင်တယ်”

ဗာဂျာ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ပြီး

“နောက်တစ်ဆင့်ဆိုရင် ရိုင်းပဲပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပြီးတော့ ဂျာမနီပဲပေါ့” ဗာဂျာ ထိုင်ရာမှထပြီး ဗီရိုတစ်ခုဆီသို့ သွားသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ရမ်ပုလင်းကို ယူလာသည်။

“ရုရှားတွေကကော ဘယ်လိုလဲ”

“တပ်နီတော်က အရှေ့ပရပ်ရှား နယ်ခြားကို ရောက်နေပြီ”

ဂျာဗာက ဖန်ခွက်များထဲသို့ ရမ်လောင်းထည့်ပြီး ဖန်ခွက် တစ်လုံးကို ပရာဂျာထံသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂျာမန်တွေဟာ နပိုလီယံခေတ်နောက်ပိုင်းမှာ အဖိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး။ အတော် စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံဖြစ်မှာပဲ”

“နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်အတွက်တော့ ဘရာဇီးမှာနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရမှာကတော့ ငရဲပဲ”

“ဒါမှမဟုတ် ဒီအချိန်ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ပြန်ရမယ့်အချိန်ပဲ။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါလာသလား”

ဗာဂျာက မေးသည်။

ပရာဂျာက သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“အားလုံးပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ သင်္ဘော အကြောင်းလည်း စုံစမ်းခဲ့ပြီ။ ဂတ်ထရစ် အင်ဒါဆင်သင်္ဘောဟာ ရိုသင်ဘတ် ဆိပ်ကမ်းမှာရှိနေတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်ကတည်းက ပင်လယ်ကို တစ်ခါမှ မထွက်သေးဘူး”

“ကောင်းတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သွားကြရုံပဲရှိတယ်”

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဗာဂျာက ဗီရိုတစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ အသက်ကယ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူသည်။ အင်္ကျီ၏ကျောဘက်တွင် ‘ဂတ်ထရစ် အင်ဒါဆင် . . . ဂူသင်ဘတ်’ ဟူသောစာတန်း ရေးထိုးထားသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဟောသည်မှာ” ဆွီဒင်အလံတစ်ခု ထုတ်ပြ သည်။

“အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ စိတ်ချပါ။ ပင်လယ်ထဲကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောနာမည်ကို ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။ ဆွီဒင်အလံကို တင်လိုက်ရုံပဲ”

“သင်္ဘောမှတ်တမ်းကော”

“ဂတ်ထရစ်အင်ဒါဆင်နာမည်နဲ့ သင်္ဘောမှတ်တမ်း အတူတစ်ခု ကျွန်တော်လုပ်ထားတယ်။ အရေးရှိရင် ပြဖို့ပဲ။ ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော မှတ်တမ်း အစစ်ကိုတော့ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားမယ်။ ဒီအတိုင်းမလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူး” အသက်ကယ်အင်္ကျီနှင့် အလံကို ဗီရိုထဲပြန်ထည့်ပြီး . . . “ကောင်စစ်ဝန်ကြီးရဲ့

ကြိုးပမ်းမှု၊ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးဆီက သတင်းနဲ့ စာရွက်စာတမ်း အတုတွေ ကိုသာ မရရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ပရာဂျာက သတိထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘာများလဲခင်ဗျာ”

ပရာဂျာ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်

“ခရီးသည်ခုနစ်ယောက် ခေါ်သွားဖို့ပဲ”

ဗာဂျာက ဆတ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီး နောက်နေတာလား”

“မနောက်ပါဘူး။ ကျုပ် အတည်ပြောနေတာပဲ။ အရင်ကလည်း ခင်ဗျား ခရီးသည်တွေ တင်သွားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီး အသိပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ရှစ်ယောက်စာအတွက် နေရာရှိတယ်။ ဧည့်ခန်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းစီ ရှိ တယ်။ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အိပ်စင်နှစ်ခု ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သင်္ဘော က ကျွန်တော်ပါနဲ့မှ သင်္ဘောသားဆယ်ယောက်ပဲ ရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သင်္ဘောသားနှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ခရီးသည် ခုနစ်ယောက် တင်လိုက်မယ်ဆိုရင် အပိုသင်္ဘောသားတွေကို ဘယ်မှာသွားထားမလဲ”

ဗာဂျာ၏အသံ အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးသံပါနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာ ကုန်မပါဘူး။ သဲတွေတင်ထားရတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ခရီးသည်တွေ တင်သွားတယ်ဆိုတာ သဘာဝကျတာပဲ”

“ခရီးသည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဂျာမန်တွေပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေလို ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ် ပြန်ချင်တဲ့လူတွေပဲ။ ကောင်းပြီလေ။ အမှန်အတိုင်း ခင်ဗျားကို ပြောရမှာပဲ။ သူတို့က ကက်သလစ် သီလရှင်တွေပဲ။ နီဂရိုးမြို့မှာ အခြေစိုက်တဲ့ သာသနာ ပြု အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကပဲ။ စစ္စတာ အော့ဖ်မာစီအဖွဲ့ကပဲ”

ဗာဂျာ အံ့ဩစွာငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကျွန်တော်ပဲ စိတ်မမှန်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်စစ်ဝန်ကြီးပဲ စိတ်မမှန်ဘူးလား”

ပရာဂျာ ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရစ်ချတာ ရပ်နေသည်။ ပရာဂျာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ရစ်ချတာ ကသုတ်ကရက် ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုတွေလဲ”

ဗာဂျာက မေးသည်။

“သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ကို ကျုပ်နဲ့အတူ ခေါ်လာတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက ကမ်းပေါ်မှာ စောင့်နေကြတယ်။ သူပြောတာကို ခင်ဗျား နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီးလုပ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပရာဂျာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အခန်းတွင်းသို့ စစ္စတာအင်ဂျလာ ဝင်လာသည်။

ပရာဂျာက...

“စစ္စတာ... ဒါက ကပ္ပတိန် အားရစ်ဗာဂျာ၊ အားရစ်ရေ ဒါကတော့ စစ္စတာအင်ဂျလာပဲ”

“ဂွတ်အီးဗင်းနင်း ကပ္ပတိန်”

စစ္စတာက နှုတ်ဆက်သည်။

ဗာဂျာက သေးငယ်သောသီလရှင်ကို အတန်ကြာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အံ့ဩမှုများ ပေါ်လွင်နေသည်။ ထို့နောက် ဗာဂျာသည် ပရာဂျာ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အခန်းအပြင်ဘက် မိုးထဲသို့ တွန်းထုတ်သွားသည်။ တံခါးကို သူတို့၏နောက်ဘက်တွင် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ”

“ခင်ဗျားက ကပ္ပတိန်ပဲ။ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ နားလည်တာပဲ။ ကျုပ် ဒီကနေ စောင့်နေမယ်”

လက်ဝဲဘက် နောက်ရွက်များဆီသို့ ပရာဂျာ လျှောက်သွားသည်။ ဗာဂျာ ကျိန်ဆဲရေရွတ်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ စားပွဲ၏အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။

မှန်သေတ္တာအတွင်းရှိ ခရိန်မိတာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာ မော့ကြည့်ရင်း

“လှလိုက်တာ၊ သိပ်လှတာပဲ ကပ္ပတိန်၊ ဒါဘာလဲ”

“သင်္ဘောသားတွေ ကောင်းကင်ကြီးကို တိုင်းတာတာပဲ။ နေရယ် လရယ် ကြယ်တွေရယ်ကို ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မှ ကျွန်တော်တို့ မြေပြင်ရေပြင်ပေါ်မှာ ဘယ်မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာကို တွက်ချက်နိုင်တယ်”

စစ္စတာ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဒါ အင်္ဂလိပ်ရေကြောင်း မြေပုံပဲ။ ဘာပြုလို့ ဒါကိုသုံးတာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်မြေပုံတွေဟာ အကောင်းဆုံးမို့ပဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားမယ် မဟုတ်လား ကပ္ပတိန်”

သီလရှင်က တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်ပင် မေးသည်။

“ဒီမှာ...စစ္စတာ ထိုင်ပါဦး၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်”

သူက တခြားမြေပုံတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီ အမေဇုန်မြစ်ဝမှာ ရှိနေတယ်။ ဟောဒါက ဂျာမနီကို ပြန်ရမယ့်လမ်းပဲ” သူက မြေပုံပေါ်တွင် လက်ချောင်းတစ်ချောင်း ဖြင့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဆွဲပြသည်။ အိုင်ယာလန်၏ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ-

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိုရောက်အောင် မနည်းသွားရမယ်။ အဲဒီကို ရောက်ရင်လည်း ပိုပြီးဆိုးတဲ့ အခြေအနေတွေနဲ့ ကြုံရမယ်”

သူက မြေပုံကို ခေါက်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော်တို့ ဟီဗရိုက်ပင်လယ် ပြင်ကို ဖြတ်ရမယ်။ ဟီဗရိုက်ဆိုတာက သင်္ဘောတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းပဲ။ ရာသီဥတုဆိုးရင် ပိုပြီးဆိုးတယ်။ အဲဒီနေရာကို ခြောက်ရက် ခုနစ်ရက်လောက် ဖြတ်ရမယ်။ အဲဒီက လွတ်မြောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နော်ဝေဘက်ကို ဖြတ်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဘက်ကို ပြန်ဆင်းရမယ်။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ မိုင်ပေါင်းငါးထောင် သွားရမယ်။ အဲဒါပဲ”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်နှရက် ကြာမလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ အရက်လေးဆယ် ကြာချင်ကြာမယ်။ အရက်

ငါးဆယ် ကြာချင်ကြာမယ်။ ရာသီဥတုပေါ် တည်တာပဲ”

“အခြေအနေအရ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ စစ္စတာတို့ ဒီကိုလာတုန်းက ဘာနဲ့ လာသတုံး”

“ခရီးသည်သင်္ဘော၊ ဗရီမင်၊ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကပေါ့”

“တကယ်ကောင်းတဲ့ သင်္ဘောပဲ၊ အိပ်ခန်းတွေ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရေပူရေအေးပိုက်တွေ ရှိတယ်။ အစားအသောက်ဆိုရင်လည်း ပထမတန်း ဟိုတယ်တစ်ခုပဲ။ စားပွဲထိုးတွေ လာပို့မယ်၊ သိမ်းသွားမယ်”

“ကပ္ပတိန် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အခြေအနေတွေ အများကြီးခြားနားတယ်။ အစားအသောက် ညံ့တယ်။ အိပ်ခန်းတွေမှာ စုပြုပြီးအိပ်ရမယ်။ အိမ်သာကို နေ့စဉ်သိမ်းရမယ်။ ဆားငန်ရေတွေ ချိုးရမယ်။ ရာသီဥတု ဆိုးလာရင် သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်ပတ်လောက်ဟာ ခြောက်တဲ့နေရာ တစ်ကွက်မှမရှိဘူး။ စောင်စိုစိုကြီးတွေ ခြုံရမယ်။ အဲဒါပဲ။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆွေးနွေးဖို့ မလိုတော့ဘူးထင်ပါတယ်”

ဗာဂျာက မြေပုံကိုသိမ်းလိုက်ရင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ စစ္စတာ ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ညိတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ၊ ဂျာမန်ရေတပ်အရာရှိ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘရာဇီး ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းကို အုပ်ချုပ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ရေငုပ်သင်္ဘော ထောက်ပံ့ရေးသင်္ဘော ‘အက်ဆင်’ ရဲ့ ကပ္ပတိန်ပဲ။ အက်ဆင်ကို အမေရိကန်ရေနံသင်္ဘော ‘ဂျော့ဂရန့်’ အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော တတိယအခေါက်မှာ ဗြိတိသျှ ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းရဲ့ အနှစ်ခံရတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောက ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ဖျက်ထားတာကို လက်မခံဘူး။ အခုလည်း ကျွန်တော် တို့ဟာ ဒိုက်ချလင်းကို ဆွီဒင်သင်္ဘောတစ်စင်း ဟန်ဆောင်ပြီး သွားကြဦး မလို့ပဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘရာဇီးကို ရောက်လာသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ပေါ်တူဂီ ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းက ဆယ်လာပြီး ရီယိုဂျေန်တော့ ဘရာဇီးအစိုးရက ကျွန်တော်တို့လူတွေ အလုပ်

ကောင်းကောင်းမှန်မှန် လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ခြေချုပ်သဘောမျိုးနဲ့ထားတယ်။ ဒိုက်ချလင့်ကိုပိုင်တဲ့ မေယာဘရားသားက လူတွေက ဘရာဇီးနိုင်ငံသားတွေပေမယ့် ဂျာမန်အဆက်တွေပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လူတော်တော်များများကို အလုပ်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့သဘော ရီယိုနဲ့ဗီလင်းအသွားအပြန် မှန်မှန်ပြေးဆွဲတယ်”

“ရှင် သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့သဘောကို ခိုးသွားမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သိတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြားရွေးစရာလမ်းလည်း မရှိဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဘရာဇီးတွေဟာ စစ်ကြီးထဲမှာ ထိထိရောက်ရောက် ဝင်ပါလာကြပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့လက အိတလီကို သူတို့တပ်တွေပို့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဒီမှာ အခြေအနေတွေ ဆိုးရွားလာဖို့ရှိတယ်”

“နောက်တစ်ကြောင်းကကော”

“ကျွန်တော့်မှာ နောက်တစ်ကြောင်း ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ စစ္စတာက တွက်သလား”

စစ္စတာအင်ဂျလာ ဘာမှမပြော။ လက်ကိုပိုက်ပြီး ဗာဂျာပြောသည်ကို စောင့်စားနေသည်။ ဗာဂျာ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး သူ့စားပွဲ အံဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်သည်။ အိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထုတ်ပြီး စစ္စတာကို လှမ်းပေးသည်။ ဓာတ်ပုံသည် ဆေးသားများ ပျက်ယွင်းမှေးမှိန်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးသုံးယောက်၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာများကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နိုင်သည်။

“ရှင်ကလေးတွေလား”

“ငှာ ခုနှစ်က ရိုက်ထားတာပဲ၊ ဘယ်ဘက်က ဟိုက်ဒီ၊ အခုဆိုရင် ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ အိဖာက ရှစ်နှစ်၊ ဘယ်လဆီက အောက်တိုဘာလဆိုရင် ခြောက်နှစ်”

“သူတို့အမေကော”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလက ဟမ်းဘက်မှာ ဗုံးထိလို့ဆုံးပြီ”

“ကလေးတွေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အာဂျင်တီးနားမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သံရုံးကတစ်ဆင့် သတင်းကြားရတာကတော့ သူတို့ကို ကျွန်တော့်အမေက ဘာဗားရီးယားမှာ ခေါ်ထားတယ်”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ မဟာကရုဏာတော်ကိုပဲ အောက်မေ့ပေါ့”

“ဘုရားသခင်ကို အောက်မေ့နေရုံကို ပြီးမလား။ ဒီမယ်. .စစ္စတာ ကျွန်တော်တို့ဟာ လပိုင်းအတွင်းမှာ စစ်ရှုံးတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကျဆုံးတော့မယ်။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားတယ်ဆိုတာ စစ္စတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်အမေက အဘွားကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ်လို့များ သူ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်. . .” သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ သိမ့်ခါသွားသည်။ စားပွဲကို သူမိုထားပြီး. . .

“သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော် ရှိနေချင်တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှိနေဖို့ လိုအပ်လို့ပဲ”

“ဒီအတွက် ရှင်ဘာမဆို လုပ်ရဲတယ်ပေါ့”

“အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ပင်လယ်ဆီကို မထွက်ခဲ့တဲ့ ရွက်သင်္ဘော အစုတ်ကလေးနဲ့ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောတွေ ကြီးစိုးထားတဲ့ မိုင်ငါးထောင်ခရီးကို သွားရဲတယ်။ တကယ်တော့ ဒီခရီးဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ခရီးတစ်ခုပဲ”

“ဒီမဖြစ်နိုင်တဲ့ ခရီးကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ သင်္ဘောသား နှစ်ဆယ်လည်း ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“သူတို့လည်း ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တွေပဲ။ သူတို့ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ချင်ကြတယ်။ ဒီအတွက် စစ္စတာပြောတဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် ဘာမဆို လုပ်ရဲကြတယ်”

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ကပ္ပတိန်။ ကျွန်မတို့လည်း မိသားစုတွေရှိတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း ကိုယ့်နိုင်ငံကိုပြန်ဖို့ လိုအပ်နေကြတယ်”

ဗာဂျာသည် စစ္စတာကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကာ ကြည့်နေပြီး နောက်

ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စစ္စတာ အချိန်နောက်ကျနေပြီ။ စစ္စတာ တို့မှာ ဆွီဒင်နိုင်ငံက ထုတ်ပေးတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေလိုတယ်။ ဒီစီမံကိန်းမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ အဓိကပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် ပရာဂျာက စီစဉ်ပေးထားတယ်”

စစ္စတာ ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဟာပရာဂျာ ခဏလောက် ကြွပါဦး”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ပရာဂျာ အတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အခုရနိုင်မလား”

ပရာဂျာ သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ဗာဂျာ၏ရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။

ဗာဂျာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာ၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဆွီဒင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပဲ” ဟု မော့ကြည့်ပြီး “ကျေးဇူးပြုပြီး စစ္စတာ အပြင်ခဏ ထွက်ပေးပါလား။ ကျွန်တော် ကောင်စစ်ဝန်ကြီးနဲ့ နည်းနည်း ပြောစရာရှိတယ်”

စစ္စတာ ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ပရာဂျာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ပရာဂျာက-

“ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေ ကပ္ပတိန်”

ဗာဂျာက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကိုင်ပြရင်း...

“ဒီဥစ္စာက ၂၄ နာရီအတွင်း ရနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အချိန် ကြာကြာကတည်းက ကြိုပြီးလုပ်ထားရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့ စောစောက မပြောတာလဲ”

“ကပ္ပတိန် အခုလိုပဲ အင်နေမှာစိုးလို့ပဲ”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခေါင်းမခါနိုင်တဲ့ အချိန်မျိုးကျမှပဲ ပြောတော့ တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးအတွက်

မှားသွားပြီ။ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီသီလရှင်က ဘာတွေများ လုပ်ကြလို့လဲ။ ဘာပြဿနာတွေများ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲလာလို့လဲ”

“ဘရာဇီးအစိုးရက ဗြိတိန်ခနဲ ပေါ်လစီပြောင်းသွားတယ်။ သူတို့ မစ်ရှင်အဖွဲ့ဟာ ပိတ်ကိုပိတ်ရမယ့် အခြေအနေရှိတယ်”

“သူတို့ဟာ သူနာပြုအတတ်လည်း တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ သာသနာပြုလုပ်ငန်း မလုပ်ရတော့ပေမယ့် သူနာပြုလုပ်ရင်း ဒီနိုင်ငံမှာ နေနေနိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“သူတို့ဟာ ဂျာမန်တွေဖြစ်တယ် ကပ္ပတိန်။ အီတလီမှာရောက် နေမယ့် ဘရာဇီးတပ်သားတွေ ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံကိုရောက်လာရင် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာမလဲ”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဗာဂျာက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ကို ကောက်ယူပြီး စစ္စတာအင်ဂျလာ၏ ဓာတ်ပုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ သည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပုံပဲ။ သူ့ဘဝသူ ရုန်းကန် လာရတဲ့ အချိန်တွေ ကြာပြီနဲ့တူတယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိသားစုကို ကျုပ် ဟိုတုန်းကတည်းက သိတယ်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးပဲ။ သူ့အဖေက ကြည်းတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပဲ။ သူက ၁၉၁၈ ခုနှစ်တုန်းက အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှာ သူနာပြုတစ်ယောက်ပဲ”

ဗာဂျာ အံ့အားသင့်သွားဟန် ရှိသည်။

“တကယ့်နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ပဲ။ ဆိုပါဦး။ နောက် ဘာဖြစ် သလဲ။ ဘာပြဿနာ ဖြစ်သလဲ။ အသရေပျက်သလား”

“မဟုတ်ဘူး။ လူရွယ်လေးတစ်ယောက် ပြဿနာပဲ။ လေသူရဲ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ သူ တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အမျိုးသမီးက သီလရှင် ဝတ်လိုက်တော့တာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ကပ္ပတိန်ပြောတာတွေ မှားတယ်။ အဲဒီ လေသူရဲ က သူသေပြီလို့ အင်ဂျလာ ထင်စေတယ်။ အင်ဂျလာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလိုတောင်ဖြစ်တယ်။ သူ့စိတ်ကို မနည်းကုစား

ရတယ်။ စိတ်နှလုံးထိခိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာပျောက်စပြုတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲဒီ လေသူရဲကို လမ်းပေါ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရတယ်။ တခြား အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့”

ဗာဂျာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ...

“တော်ပြီ ... ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ”

ပရာဂျာ တံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာသည် အပြင်ဘက်တွင် ပဲ့နင်းရစ်ချတာနှင့် စကား ပြောလျက်ရှိသည်။

ဗာဂျာက ...

“စစ္စတာ နိုင်တယ်။ ရစ်ချတာကို ပြန်ပို့ခိုင်းပါ။ ကုန်းပေါ်က စစ္စတာရဲ့အဖွဲ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ။ ည ၂ နာရီ ရောက်အောင်လာပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ သင်္ဘောထွက်မယ်။ စစ္စတာ ရောက်မလာလည်း ကျွန်တော် တို့ချည်း သွားမှာပဲ”

“ကပ္ပတိန်ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပြုပါစေ”

စစ္စတာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားစဉ် ဗာဂျာက ...

“နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ဒီကိစ္စ သင်္ဘောသားတွေ မသိပါ စေနဲ့ဦး”

“သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်လို့လား”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သင်္ဘောသားတွေက သိပ်အယူသည်းတယ်။ သောကြာနေ့မှာ ခရီးမထွက်ချင်ဘူး။ သောကြာရေကြောင်း မသွားကောင်း တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပါလာတာကို မကြိုက်ဘူး။ သီလရှင်ခုနစ်ယောက်နဲ့ သွားရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာမှာ ရှိသမျှ အန္တရာယ်တွေအားလုံး ကျုပ်တို့ကြုံတွေ့နိုင်တယ်”

“ငါးယောက်ပါ ကပ္ပတိန်၊ ငါးယောက်တည်းပါ”

စစ္စတာ အင်ဂျလာ ယင်းသို့ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ဗာဂျာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ပရာဂျာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်စီစဉ်တာပါ” ပရာဂျာက သူ့လက်ကိုင်အိတ် တွင်းသို့ မွှေနှောက်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှစ်စောင် ထုတ်ယူကာ ဗာဂျာ၏

ရှေ့တွင် တင်လိုက်သည်။ “တစ်ခုက ကျုပ်ဥစ္စာ၊ တစ်ခုက ကျုပ်မိန်းမ၊ ကမ်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ စောင့်နေတယ်။ ငြော် ... ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ပါတယ်”

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီး မိန်းမဟုတ်လား။ မြတ်စွာဘုရား၊ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးကို ဘာလင်က ဘာပြောကြမလဲ”

“ဒီမယ် ကပ္ပတိန်၊ ကျုပ်တို့ လင်မယားလည်း အိမ်ပြန်ချင်ကြ တာပဲ”

ည ၂ နာရီ မထိုးမီတွင် ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ ပဲ့ပိုင်း ကုန်းပတ်မြင့် ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောသားများသည် မိုးကာအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်လျက် အောက်ဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် စုဝေးလျက်ရှိကြသည်။

ဗာဂျာသည် လက်ရန်းကိုအုပ်ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ငုံ့လျက် အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ များများပြောစရာ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးအသိပဲ။ ဒီခရီးက အန္တရာယ်ခရီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အောင်မြင်မှာပဲ။ ကျုပ်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရယ်၊ ဒိုက်ချလင့်ရယ် အတူတူလက်တွဲပြီးတော့ပေါ့”

သင်္ဘောသားများအတွင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ စောဒကမတက်။ ဗာဂျာ ဆက်ပြီးပြောသည်။ သူ့အသံ ပြတ်သား မာကျောသည်။

“နောက်တစ်ခု ခင်ဗျားတို့တွေ့လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ခရီးသည် တွေပါတယ်။ လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန် ဟာပရာဂျာနဲ့ သူ့ဇနီး။ နောက်ပြီး တော့ သီလရှင်ငါးဦး”

သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်နားသည်။ မိုးရွာသွန်းသံသာ သူတို့ ကြားနေ ရသည်။

“သီလရှင်တွေဆိုတာ တကယ်တော့ မိန်းမတွေပဲ။ ခရီးက အကြာ

ကြီး သွားရမယ့်ခရီး။ ဒီတော့ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ တစ်ယောက်
လောက်ဖောက်လာရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်မယ်။ ကဲ ... အားလုံး
ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားနိုင်ပြီ”

ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ မိမိ၏
လက်ထောက်ဖြစ်သော စတမ်းကို တွေ့ရသည်။ စတမ်းသည် လူငယ်
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ကမှ အသက် ၂၀ ပြည့်သည်။
အရပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ ရုပ်ရည် ချောမောသည်။ ရစ်ချတာကဲ့သို့
ရေငုပ်သင်္ဘောသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယူဘုတ်တစ်ခုတွင် ဒုတိယအရာရှိ
အဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

“အခြေအနေ အားလုံးကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ မစ္စတာ စတမ်း”

“ကောင်းပါတယ် ကပ္ပတိန်။ ကပ္ပတိန် အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း
ဟာပရာဂျာယူလာတဲ့ ကြီးမဲကြေးနန်းစက်ကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ထားပါ
တယ်။ စက်ကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ သိပ်အဝေးကြီး ဆက်သွယ်လို့
မရဘူး”

“မရှိတာထက်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ ခရီးသည်တွေရော၊
သူတို့ကိုရော သေသေချာချာ သိုလှောင်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ သေသေချာချာ သိုလှောင်ပြီးပါပြီ”

လူရွယ်က ရယ်မောကာ ပြောဆိုသည်။

အမှောင်တွင်းမှ ဖြူဖွေးသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။
စစ္စတာအင်ဂျလာ ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ တံတွေးမျိုချလိုက်ပြီး အသံတိုး
တိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာစတမ်း”

“ကျွန်မတို့ ထွက်ပြီလား၊ ကပ္ပတိန် ကျွန်မ ကြည့်လို့ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား”

စစ္စတာ အင်ဂျလာက မေးလိုက်သည်။

ဗာဂျာသည် စစ္စတာအင်ဂျလာကို မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့သည့်
အမှုအရာဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် မစ္စတာစတမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်
သည်။

“နောက်ရွက်တင်၊ ဦးစွန်းရွက်ဖွင့်၊ ကျောက်ကြိုးနုတ်”

မစ္စတာစတမ်းက ကပ္ပတိန်၏ အမိန့်ကို ထပ်ဆင့်ဟစ်အော် လိုက်သောအခါ သင်္ဘောပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့ရသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ဦးပိုင်းရှိ ကုန်းပတ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောသားလေးယောက်က ကြိုးမောင်းများကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲတင်သောအခါ နောက်ဆုံးရွက်တိုင်မှ ရွက်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်သွားတော့သည်။ ခဏအကြာတွင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကျောက်ဆူးကြိုးရွှေ့သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရေပေါ်သို့ ကျောက်ဆူးကြိုး ပေါ်တက်လာသံ ကြားလိုက်ကြရသည်။

ရစ်ချတာသည် ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း တွင်မူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲသည် မတွေ့ရသေး။

ထိုစဉ်မှာပင် စစ္စတာအင်ဂျလာသည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့် လိုက်ရာ ဦးစွန်းရွက်ကိုဖြတ်သန်းကာ ကြယ်ပွင့်များ ရွေ့လျားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ကပ္ပတိန်...ကျွန်မတို့ သွားနေပြီ၊ သွားနေပြီ”

သူမက ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ် စစ္စတာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းပါ”

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် လေးဖင့်စွာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကပ္ပတိန်ဗာဂျာသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၉၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၂၅° .၀၁
မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀° .၄၆ အနောက်။ ဗီလင်းမှ ၁၄ ရက်အကြာ။
လေတိုက်ခတ်မှု အနောက်မြောက် ၆-၈။ သင်္ဘောအသွားနှုန်း တစ်နာရီ
၁၂ မိုင်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၄ နာရီတွင် ၂၈၀ မိုင်။ ကောင်စစ်ဝန်ဇနီး ဗီလင်းမှ
ထွက်ကတည်းက လှိုင်းမူး နေမကောင်း။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စိုးရိမ်။
ညနေပိုင်း မိုးသည်းထန်။

(၂)

နံနက်ပိုင်း တိုင်းထွာချက်များအရ သိရသည်မှာ ဟိဗရိုက် ပင်လယ်
ပြင်ဒေသ မိုးလေဝသ အခြေအနေမကောင်း။ လေတိုက်ခတ်မှု ၅ မှ ၆
အထိ။ မိုးသက်လေပြင်းများ ရှိသည်။ အနောက်မြောက် ကမ်းခြေဒေသတွင်
တိမ်ထူထပ်ပြီး မိုးသည်းထန်သည်။ မိုးသားနှင့် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း ရောယှက်
နေသည်။

ယင်းဒေသတွင် သက်ရှိဟူ၍ ပင်လယ်ငှက်အချို့မှတစ်ပါး ဗာရာ
ကျွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသော အမေ
ရိကန် ရေတပ်မတော်မှ တိုက်သင်္ဘောကလေးတစ်စီးသာ ရှိသည်။

နံနက်ကိုးနာရီခွဲပြီး ဖြစ်သော်လည်း မြင်ကွင်းသည် ဝိုးဝါးလျက်ပင်

ရှိသည်။ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်များအားလုံး ပျံသန်းခြင်းမရှိ။
 ယင်းကာလတွင် သင်္ဘော၏အနောက်ဘက်ဆီမှ ခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေး တစ်စင်း
 တည်း ပျံသန်းလာသော ဂျာမန်တိုက်လေယာဉ် ယွန်ကာ ၈၈ အက်စ်ကို
 မတွေ့မြင်မိကြသည့်အတွက် တိုက်သင်္ဘောပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ
 အပြစ်တင်စရာ မရှိပါချေ။ လေယာဉ်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်သေနတ်
 ကျည်ဆန်များသည် သင်္ဘော၏လက်ဝဲဘက် ၁၀ ကိုက် ၁၅ ကိုက်ခန့်
 အကွာ ရေပြင်ကိုထိမှန်ပြီး ရေပန်းများဖွာတက်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်
 တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လေယာဉ်ကိုစောင်း၍ အကွေ့လိုက်တွင် လေယာဉ်
 အနောက်ပိုင်း သေနတ်စင်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ၁၃ မမ စက်သေနတ်
 ကျည်ဆန်များသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း ကုန်းပတ်ကိုထိမှန်သည်။

မိမိ၏အခန်းထဲတွင် တစ်နာရီခန့်မျှ အိပ်ပျော်နေခဲ့သော ဟာရီ
 ဂျာဂိုသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း လန့်နိုးလာပြီး ကုန်းပတ်လှေကားဆီသို့ ပြေးသွား
 သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူပြေးသွားချိန်တွင် ၂၀ မမ အမြွှာပူး လေယာဉ်ပစ်
 သေနတ်ဆီသို့ ပြေးသွားနေကြသော စက်သေနတ်သမားများကို တွေ့ရှိရ
 သည်။ ဂျာဂိုသည် ၎င်းတို့ထက်အရင် စက်သေနတ်ပစ်စင် အတွင်းသို့
 ရောက်ရှိသွားပြီး သူ့လက်များက မောင်းခလုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ပင်လယ်ပြင်အတွင်းမှ
 ယွန်ကာ ထွက်ပေါ်လာစဉ်မှာပင် ကုန်းပတ်တစ်လျှောက် မီးခိုးလိပ်များ
 ထသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျာဂို စတင်ပစ်ခတ်သည်။

ဂျာမန်တိုက်လေယာဉ် ယွန်ကာသည် တစ်နာရီ မိုင်လေးရာနှုန်း
 ဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ဂျာဂိုက လေယာဉ်ပစ်သေနတ် ဆုံလည်ကို
 လှည့်ပြီး လိုက်ပစ်သည်။ စကြိတ်တံတားပေါ်မှနေ၍ ဘရောင်နီ စက်သေနတ်
 ဖြင့် ခုခံပစ်ခတ်နေသော ဂျန်ဆင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် သူတို့၏
 ပစ်ခတ်မှုမှာ မထိရောက်ချေ။ ယွန်ကာသည် မီးခိုးနက်များ အကြားမှ
 ကွေ့ပတ်ပြီး မိုးသားထုအတွင်း ပျောက်ဝင်သွားသည်။

ဂျာဂိုသည် ထိုနေရာမှာပင် အတန်ကြာအောင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေ
 သည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် သေနတ်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်
 ရှိသည်။ ထို့နောက်တွင် သေနတ်စင်အတွင်းမှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး လေယာဉ်

ပစ်သေနတ်တာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီး ဟာဗေးဂိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေ ငါးစက္ကန့် နောက်ကျတယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“မဖြစ်အောင် သတိထားပါ။ ဆော်လမွန်လို၊ ဒီဒေးလို၊ အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားလို တိုက်ပွဲကြီးတွေမှာ မသေခဲ့ဘဲနဲ့ ဟိဗရိုက်ကျမှ သေရမယ် ဆိုရင် မိုက်ရာကျတာပဲ”

ဂျာမန်တိုက်လေယာဉ်မှူး ဗိုလ်ကြီးနက်ကာက တိုက်ခိုက်မှုကို နံနက် ၉ နာရီ ၃၅ မိနစ်တွင် ဖြစ်ပွားသည်ဟု တိကျစွာ မှတ်သားထား သည်။ တိုက်ခိုက်မှုသည် သာမန် တိုက်ပစ်ပြေးမျှသာဖြစ်သည်။ အထူး တလည် အကြောင်းမရှိချေ။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော သာမန် နေ့စဉ် ကင်းလှည့်နေသူများအဖို့ အိပ်ချင်ပြေမျှသာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လန်ဒန် မြို့ ညတိုက်ပွဲကြီးများတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် ရရှိခဲ့ သော သူ့လို လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးအတွက် ကင်းလှည့်လုပ်ငန်းသည် တကယ် ပျင်းရိဖွယ်သာတည်း။

ထရီဒိန်တွင် အခြေစိုက်ထားသော တပ်ဖွဲ့ ၄၀ သို့ သူ့ကို ပို့လိုက် ခြင်းကပင် ကျဆုံးခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်တော့သည်။ ယင်းတပ်ဖွဲ့၏ တာဝန်မှာ သင်္ဘောများနှင့် ရာသီဥတု ထောက်လှမ်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သည်မနက်အဖို့ သူ့တာဝန်က တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။ လီဗာပူးမှ ရုရှားသို့ထွက်ခွာမည့် ရန်သူသင်္ဘောများကို ထောက်လှမ်းကြည့်ရှု ရန်ဖြစ်သည်။ ရန်သူသင်္ဘောများသည် ဤအပတ်အတွင်း ထွက်ခွာမည်ဟု သိရသော်လည်း မည်သည့်နေ့ရက်ဟုကား အတိအကျ သိမထားရချေ။ ဟိဗရိုက် ပင်လယ်ပြင်ဒေသတွင် အချိန်နှစ်နာရီမျှ ဖြုန်းတီးရန်အတွက် သူသည် စကော့တလန်ကို ပေသုံးထောင်အမြင့်မှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

ရန်သူတိုက်သင်္ဘောကလေးကို တွေ့ရှိရခြင်းသည် ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် တွေ့ရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တိမ်တိုက်များ မည်မျှနိမ့်သနည်း ဟု သိရှိလိုသဖြင့် အောက်သို့ထိုးဆင်းပြီး ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ်ကွင်းကို

တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်မလွှတ်နိုင်ပါချေ။

ဒုတိယအကြိမ်တိုက်ခိုက်ပြီး အပေါ်သို့ မတ်မတ်ကြီး ထောင်တက် လာသောအချိန်တွင် လေယာဉ်မောင်း ရှုဒီဟာဗန်က ရယ်မောပြောဆိုသည်။

“သင်္ဘောကိုထိတာ အမှန်ပဲ။ မီးခိုးတွေ အများကြီးပဲ”

“ကိုယ့်အထင်တော့ သူတို့ပစ်လိုက်တဲ့ မီးခိုးတွေပဲ။ အောက်က ငနဲတစ်ယောက်ဟာ သူ့အလုပ်ကိုသူ နားလည်တယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန်အလံ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တယ်။ ဧကန္တ ကိုယ့်ညီ အားနက်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ သူက အမေရိကန်ရေတပ်မှာ။ ဒီအကြောင်း မောင်ရင်တို့ကို ကိုယ်ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

နောက်ပိုင်း စက်သေနတ်သမား ကရန့်က ပြောသည်။

ထိုအခါ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းသမား ရှုမစ်က ရယ်မောပြီး ...

“လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာ အင်ဂျင်တစ်လုံး မီးလောင်သွားတုန်းက မောင်ရင် တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်း ၅၇ ကြိမ် လောက် ပြောဖူးတယ်။ ဒီသဘောကတော့ မောင်ရင်တို့မိသားစုထဲမှာ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ ဦးနောက်ရှိတာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်မလား ဟာနက်ကာ”

ဟာဗန်က ရှုမစ်၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လေယာဉ်မှူးကို မေးသည်။ နက်ကာက မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ ဟာဗန်၏ မျက်လုံးမှ မျှော်လင့်မှုအလင်းရောင်များ တွေ့ရှိသဖြင့် စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ ကဲ ... ကျုပ်တို့ ဒီက သွားကြစို့”

စကြိုတံတားပေါ်သို့ ဂျာဂို တက်သွားသည်။ ဂျန်ဆင်းကို မတွေ့ရပါ။ ဂျာဂိုသည် စက်သေနတ်ကို မှီရပ်ပြီး အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ မီးခိုးများရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျေသည် မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အရာများကို ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ကန်ချလျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်ပစ်သေနတ်အနီး လက်ဝဲဘက်ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သည်မှာ

ကား အခြေအနေမဆိုးဟု ဆိုရပေမည်။

ဂျန်ဆင်း လှေကားမှ တက်လာသည်။ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဗလပျစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီတွင် ရာထူးတံဆိပ် တပ်ထားခြင်းမရှိချေ။ ဂျန်ဆင်းသည် ရေတပ်မတော် အရာခံဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက သူသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် တွင် ဒဿနိကဗေဒကထိကဖြစ်ပြီး အပျော်တမ်း ရွက်လှေသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ရန်သူကတော့ တစ်ကောင်တည်းပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟီဗရိုက်ဒေသမှာ ယွန်ကာ ၈၈ တစ်စင်းတည်း...”

“နောက်ဆုံးပေါ်ပုံစံပဲ”

“သူဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အောက်မှာစစ်ခဲ့ပြီ။ အပျက်အစီး အပရိက၊ အထိ အခိုက် လုံးဝမရှိ”

“ကျေးဇူးပဲ ဂျန်ဆင်း၊ ကော်ဖီ ဖျော်ခဲ့ပါလား။ သဘော လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော် စစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပဲခန်းတွင်းသို့ ဂျာဂိုဝင်ရောက်သွားပြီး မြေပုံစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက် သည်။ ပဲထိန်းဘီးကို ပီတာဆင် ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသည်။ ဂျာဂိုက ဗြိတိသျှ ရေကြောင်းပြမြေပုံကို ယူကြည့်သည်။ ဟီဗရိုက်ပင်လယ်ပြင်ဒေသတွင် ကျွန်းငယ်ကလေးတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ တောင်ဘက် အစွန်ဆုံးတွင် ၎င်းတို့ သွားရောက်ရမည့် ဖာဒါကျွန်းကလေး တည်ရှိသည်။

တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ဂျန်ဆင်း ဝင်ရောက် လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်ပါလာသော ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချသည်။

“ဒီကျွန်းတွေ အားလုံးဟာ သင်္ချိုင်းတွေပဲ။ မြေပုံမှာ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သည်။ အန္တရာယ်ရှိသည် ချည်းပဲ။ အန္တရာယ် တစ်ခုပြီးတစ်ခုပဲ”

ဂျာဂိုက ပြောလိုက်သည်။

ဂျန်ဆင်းသည် ဆေးတံအိတ်ကလေးကို အခေါက်ဖြေလျက် ဆေးတံအိုးထဲသို့ ဆေးများဖြည့်ထည့်လျက် ရှိသည်။

“မော်လိုက်က မထွက်ခင်တုန်းက ကျွန်တော် တံငါသည်တွေနဲ့ စကားပြောရတယ်။ သူတို့က ပြောတယ်။ ဒီဒေသမှာ ရာသီဥတု တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်ဆိုးတယ်တဲ့။ ဖာဒါကျွန်းဆိုရင် ရက်နဲ့လန့်ချိပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတတ်တယ်တဲ့”

“အတ္တလန္တိတ်မုန်တိုင်းတွေ တိုက်တဲ့အခါဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရာသီဥတု အဆိုးဆုံးဒေသတဲ့”

ဂျာဂိုက ပြောသည်။

“ဒါနဲ့များ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရီဟာ ဘာလုပ်နေ တာလဲ”

“ကျွန်တော်ဆိုရင် သူဒီမှာရှိနေမှန်း လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ သူ့ဆီကို ပေးဖို့ စာတစ်စောင် မော်လိုက်မှာသွားယူပြီး သူ့ဆီသွားပို့ဖို့ အမိန့်ရတော့မှပဲ သိရ တော့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း နောက်ဆုံးကြားလိုက် ရတာ ဒီဒေ သတုန်းကပဲ။ အဲဒီတုန်းက ရေတပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးမှာ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးပဲ။ နော်ဝေဖျက်သင်္ဘော ဆဗင်နာ အမြှုပ်ခံရတဲ့အထဲမှာ သူပါသွားတယ်။ သူ့ညာဘက်မျက်လုံး ပျက်သွားတယ်။ လက်ဝဲလက် လည်း သုံးမရတော့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရီဟာ ရေတပ်တိုက်ပွဲသမိုင်းမှာ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးပဲ။ သူ့အကြောင်းကိုရေးမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံး အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ပုဒ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလို ရေတပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ်ဦးကို အခုလို ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာ ပို့ထားတာကတော့ အထူးဂုဏ်ပြုတာပဲလို့ဆိုရ မယ်”

ဂျန်ဆင်းက ဆေးတံကို မီးညှိရင်း ပြောသည်။

“ဂျန်ဆင်း ခင်ဗျား ဒီက ထွက်သွားစမ်း”

ဂျာဂိုက ဟောက်လိုက်သည်။

ဂျန်ဆင်း ပဲ့ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဂျာဂို နောက်သို့ လှည့် ကြည့်သည်။ ပဲ့ထိန်းဘီးကို ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသော ပီတာဆင်ကို

တွေ့ရသည်။ ပီတာဆင် ပြုံးနေသည်။

“သွား ... ခင်ဗျားလည်း သွား၊ ပဲကို ကျုပ်ကိုင်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ပီတာဆင် ထွက်သွားသည်။ ဂျာဂို စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။ သူ့လက်များ မတုန်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်ကို မိုးစက်များ ရိုက်ပက်လျက်ရှိသည်။ တိုက်သင်္ဘောကလေးသည် လှိုင်းလုံးကြီးများကို ဖြတ်ကျော်လျက်ရှိသည်။ ဂျာဂို စိတ်ဝင်စားတက်ကြွလျက် ရှိသည်။ သူ့အသက် ၂၅ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ၁၀ နှစ်လောက် ပိုကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏ စစ်ပွဲမှတ်တမ်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် မတ်လတွင် ရေးတက္ကသိုလ်မှ သူထွက်ပြီး ရေတပ်မတော်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆော်လမွန်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ငွာဒါကင်နယ်တိုက်ပွဲသည် ခြောက်လမျှ ကြာခဲ့သည်။ ၁၉ နှစ်သား အရွယ်တွင် သူသည် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ရ ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရန်သူသင်္ဘောနှစ်စင်းကို နှစ်မြှုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်သူသည် အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားတွင် ပြောင်မြောက်သော တိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲခဲ့ရသူ။ ဂျာမန်အီးဘုတ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခဲ့ရသူ။ ဒီဒေးအောင်ပွဲတွင် သူပါဝင်ခဲ့သည်။

ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့သည်ကား သူ၏ ကုသိုလ်ကံဆိုးသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ရန်သူသင်္ဘော ခြောက်စင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသည်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းတွင် ရန်သူသင်္ဘောတစ်စင်းကို နှစ်မြှုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး တခြားသင်္ဘောတစ်စင်းကို တိုက်ခိုက်ပျက်စီးစေသည်။ မိမိဘက်ကလည်း သင်္ဘောသားငါးဦး ကျဆုံးရပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ထဲသို့ရောက်ရှိ သွားရသည်။ မိမိ၏လက်ဝဲဘက် ပေါင်ပေါ်တွင် ကျည်ဆန်မြှုပ်ဝင်နေပြီး လက်ယာဘက်ပါးပြင်အရိုးထိ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ဩဂုတ်လတွင် ဆေးရုံမှ သူဆင်းလာသောအခါ အထက်မှ တာဝန်သစ်တစ်ခု ပေးသည်။ မသေဘဲကျန်ရှိနေသော သူ၏ သင်္ဘောသားကိုးယောက်နှင့်အတူ ဖြစ်သည်။ တာဝန်သစ်က တခြားမဟုတ်၊ စာပို့သမားပင်ဖြစ်သည်။ အနားယူရမည့်သင်္ဘောပင် ဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက ဗြိတိသျှ

ရေတပ်မတော်မှ အသုံးပြုခဲ့သော တိုက်သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းဖြင့် ဟိဗရိုက်ပင်လယ်ပြင် အတွင်းရှိ ကျွန်းများတွင်ရှိသော အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် မိုးလေဝသစခန်းများသို့ လှည့်လည်သွားရောက်ကာ စာများပေးပို့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ တိုက်သင်္ဘောကလေးသည် မိုင်နှစ်ဆယ်အထိများ မောင်းမိလျှင် တုန်ခါပြီး တစ်စချင်းပြုတ်ထွက်ကုန်မလား အောက်မေ့ရသည်။

သင်္ဘော၏ အမည်မှာ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ကောက်ယူရရှိနိုင်သော ‘မရဏနိဂုံး’။

“တစ်လ နှစ်လပေါ့ကွာ၊ အနားယူတယ်လို့ သဘောထားပေါ့။ အဲဒီမှာတော့ ဘာတိုက်ပွဲမှမရှိဘူး ဟာရီ” ဟု သူ၏တပ်မှူးက ပြောခဲ့သည်။

ဂျာဂို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို မိုးသက်လေပြင်း တစ်ချက် ဝင်ဆောင့်သည်။ ဂျာဂိုက သင်္ဘောအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ တက်မ ကိုင်ဘီးက သူ၏လက်ထဲတွင် တုန်ခါလာသည်။ ယခုအခါ ပင်လယ်သည် သူ့ဘဝပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူ့အဖို့ ပင်လယ်သည် မိန်းမထက်ပင် အရေးကြီး သည်။ သို့သော် သည်အခွင့်အရေးများကို စစ်ပွဲက သူ့ကိုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်သည် အစဉ်ရှိနေမည် မဟုတ်ချေ။

“စစ်ကြီးပြီးသွားရင် ငါဘာများ လုပ်ရမလဲ” ဟု သူ တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်းဟု ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ကာရေးရီ မကြာမကြာ တွေးတောနေမိသည်။ အလဟဿကုန်ဆုံးနေသော နေ့ရက် များကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိသောအခါ သူ အင်မတန် မြတ်နိုးနှစ်သက်သော ကျွန်းကလေးကိုပင် အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်မှတ်လာတော့သည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် သူ သွားနေကျနေရာရှိသည်။ ဖာဒါကျွန်း၏ အနောက်တောင်ဘက်စွန်းရှိ၊ ကြေးနန်းကျွန်းအထက်ရှိ ခံတပ်(ဝါ) တောင်ကုန်းထိပ်ဖြစ်သည်။ ကြေးနန်းကျွန်းဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ ယင်းနေရာတွင် ကြေးနန်း ရုံးတစ်ခု တည်ဆောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကျွန်း သည် ပေလေးရာမြင့်သော တောင်စောင်းတစ်ခု၏ အောက်ခြေ

တွင်ရှိသည်။ သဲပြင်ဖြူဖွေးသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် မိုင်သုံးထောင်မျှ ကျယ်ပြောသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဖာဒါကျွန်းနှင့် လဗာရေဒါကမ်းခြေ အကြား မည်သည့်ကုန်းမြေမျှ မရှိချေ။

တောင်ကုန်းထိပ်မှနေ၍ အောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသောလမ်းသည် မတ်စောက်ကြမ်းတမ်းလှသည်။ အကွေ့အကောက် များလည်း များပြားလှသည်။ ကောင်းကင်တွင် ပင်လယ်ငှက်များ ဟစ်အော် ဝဲပျံလျက်ရှိကြသည်။ သင်တုန်းငှက်များ၊ အော်ယောငှက်များ၊ ပင်လယ် စင်ရော် များ၊ ပင်လယ်တင်ကျီးများ အထူးသဖြင့် တင်ကျီးငှက်များ ပေါများ လှသည်။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် တွေ့ရသည်။ သူက ယင်းမြင်ကွင်းကို တစ်ခု တည်းသော မျက်လုံးဖြင့် အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်း၏ အခြား သောအရပ်များ ကို ကြည့်ရှုသည်။

မြေပြင်သည် အနောက်တောင်ဘက်သို့ စောက်စောက်ကြီး စိုက်ဆင်းသွားသည်။ ကြေးနန်းကျွန်း၏ တစ်ဖက်တွင်ကား ဒက္ခိဏာ ပင်လယ် ရေလက်ကြားရှိသည်။ အသက်ကယ် လှေစခန်းရှိသည်။ လှေဂိုဒေါင် လှေဆင်းလမ်းနှင့် မားဒေါက်မက်ကလွိုက်၏ အိမ် ရှိသည်။ သည့်အပြင်ကား ဘာမျှမရှိချေ။ သူ၏လက်ဝဲဘက်တွင်ကား ကျွန်း၏ ကျန်ရှိသည့် အစိတ် အပိုင်းဖြစ်သည်။ ပြန်ကျဲနေသော လယ်ကွက်များ၊ ရွံ့ညွန်စိမ့်စမ်းများနှင့် သိုးစားကျက်မြေများကို ဖြတ်သန်းလျက် အနောက်မြောက်ဖျားတွင် ရှိသော မေရီတောင်းသို့ ဖောက်လုပ်ထားသည့် ရထားလမ်း သေးသေးကလေး တစ်ခုရှိသည်။

ရှိသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ကြေးမှန်ပြောင်းကို ထုတ်ယူပြီး အသက် ကယ်လှေစခန်းကို ကြည့်ရှုသည်။ လူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ မားဒေါက်သည် သူ၏အသက်ကယ်လှေကို ထိန်းသိမ်းမွမ်းမံလျက် ရှိသည်။ သို့သော် မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးက ပွက်ပွက်ဆူနေမည်မှာ သေချာသည်။ သည်လိုမနက်မျိုးတွင် မားဒေါက်ကိုယ်တိုင်ချက်ထားသော ဝိစကီနှင့် ရောစပ် ထားသော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို လက်မလွှတ်စကောင်းပေ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲတွင် ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး နောက် တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် မိုးသည်

သိပ်သည်းစွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။

*

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှနေ၍ လှေအိမ်အတွင်းသို့ သူဝင်ရောက် သွားသောအခါ မားဒေါက်ကို မတွေ့ရပါ။ လေးဆယ့်တစ်ပေ ရှည်လျား သော 'မိုရာဆင်ကလဲယား' အသက်ကယ်မော်တော်ကလေးသည် လှေဆင်း လမ်းထိပ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ မော်တော်ကလေးသည် သွယ်လျ လှပသည်။ ဆေးအပြာနှင့်အဖြူ သုတ်ထားသည်။ မားဒေါက်အနေနှင့် အစွမ်းကုန်ခြယ်မှုန်း မွမ်းမံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရိက မော်တော် ကလေးကို လက်ဖြင့် အသာအယာပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်ဘက်မှ တံခါးပွင့်သွားသည်။ မိုးသံနှင့်အတူ တောင်ပေါ် သား၏ အသံလို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်က အဖီထဲရောက်နေတယ်။ ထင်းတွေထပ်နေတယ်”

ရီ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော မားဒေါက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဧရာမ အိုင်ယာလန် အင်းခွေးကြီး တစ်ကောင်သည် မားဒေါက်ကိုတိုးတိုးပေးပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ ရောက်လာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အင်းခွေးကြီး၏ ဂျင်းစိမ်းရောင်လည်ပတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်ကြီး ရီရီ၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

မားဒေါက်ကို လှမ်းကြည့်လျက်...

“သူ့ကို မစွက်ဆင်ကလဲယား မနက်က လိုက်ရှာနေတယ်။ ည ကတည်းက ဒီကောင် ပျောက်သွားတာပဲ”

“ကျုပ်လည်း တော်တော်လေးကြာရင် သူ့ကို လာပို့မလို့ပဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

မားဒေါက်က မေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက် ၇၀ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းလှသည်။ တစ်သက်လုံး ပင်လယ်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာသည့်ဘဝကို သူ့မျက်နှာတွင် ဖော်ပြနေသည်။

“ဒီမယ် မားဒေါက်၊ ဘဝဆိုတာ လူ့အန္တတစ်ယောက်က ပြောပြတဲ့

ပုံဝတ္ထုတစ်ခုလို့များ ခင်ဗျားတွက်ဆဖူးသလား။ မိုးလား ကဲလားနဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။”

မားဒေါက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်မှ ထင်းဖတ်များကို ဘောင်းဘီ တွင်သုတ်လိုက်ပြီး ဆေးတံအိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကနေ့မနက်တော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ပါလား။”

“နောက်ပြီးတော့ကော ...”

“ဘဝရေအေးတိုက်ကျွေးပါ့မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကနေ့မနက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဘဝပြဿနာတက်နေတယ်” သူ မြေမြေလေး ပြုံးလိုက် ပြီး ...

“ကျွန်တော် ဆယ်မိနစ်အတွင်း လိုက်ခဲ့မယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရီရီနဲ့ ကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်နှင့်ပါ။”

ရေလက်ကြားအဝသည် ရေဖြူဖြူ ဝဲဩဇာကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ မိုးချုန်းသံကြီးများ ထွက်ပေါ်သည်။ ရေစက်ရေမှုန် များ ပေတစ်ရာမျှ မြင့်တက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မားဒေါက်မက်ကလွိုက်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ရေစပ်အတိုင်း လေးတွဲစွာ လျှောက်သွားနေသည်။ မားဒေါက်သည် ဖာဒါ ကျွန်းအသက်ကယ်မော်တော်တွင် ပဲ့နင်းကြီးအဖြစ် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခေတ်တွင် သမိုင်းတွင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျော့ဘုရင်က ဘီအီးအမ်ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် စွန့်စားဆယ်ယူမှု များ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ရွှေတံဆိပ်နှစ်ခုနှင့် ငွေတံဆိပ်ငါးခုရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ သူ့နေရာတွင် သူ့သားဒေါ်နယ်က ပဲ့နင်းအဖြစ် ဆက်လက်အမှုထမ်းသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဒေါ်နယ်သည် ဗြိတိသျှရေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းရွက်ရသဖြင့် မားဒေါက် သည် အသက်ကယ်မော်တော် ပဲ့နင်းကြီးအဖြစ် ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ရသည်။

မှတ်တမ်းတင်ရမည့် လူကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

အင်းခွေးကြီး ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သဲသောင်ပြင်တစ်လျှောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက် အကွာတွင် အသက်ကယ်အင်္ကျီအဝါ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် မှောက်လျက်သားရှိနေသည်။ လှိုင်းလုံးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရိုက်ခတ်တိုင်း သူ့အပေါ် ရေတွေလွှမ်းသွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြေးသွားသည်။ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ထိုင်ပြီး လဲနေသူကို ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝဲဘက်လက်က မသန်သဖြင့် မနည်းပင်အားစိုက်ပြီး လှန်ရသည်။ ထိုသူမှာ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၈ နှစ် ၁၉ နှစ်အရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ရိုက် သေဆုံးသူ၏ကိုယ်ကို ရှာဖွေသည်။ ဘယ်ဘက်အင်္ကျီအိတ်တွင် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ သားရေအိတ်ကို ယူဖွင့်စဉ်တွင် မားဒေါက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြီး သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ချသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ကျုပ် ပြေးလာတာ”

ယင်းသို့ပြောရင်း မားဒေါက်က လူရွယ်၏မျက်နှာကို သူ၏လက်ခေါက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကပ်ကြည့်သည်။

“သေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မေးသည်။

“ဆယ်နာရီ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဒါထက် မပိုဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲ”

“သူ့အဝတ်အစားတွေ ကြည့်ရတာတော့ ဂျာမန်ယူဘုတ်တစ်ခုကပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ပဲစွန်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ စာနှစ်စောင်နှင့် ခွင့်စာတစ်စောင်တို့သည် ပင်လယ်ရေများ စိုရွှဲနေသဖြင့် ဖွင့်လိုက်သောအခါ တစ်စစီတစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ၊ သူတို့မှာ ကျောင်းသားတွေ အပြင် တခြားမရှိတော့ဘူးလား”

မားဒေါက်က ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့လည်း ကျုပ်တို့လိုပဲ လူမရှိတော့ဘူးပေါ့။ သူ့နာမည်က ဟန်တဲ့။ သူ့ရဲ့ ၁၈ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်ကမှလုပ်တယ်။ သူက တိုက်သင်္ဘော ယူ ၇၄၃ မှာ ကြေးနန်းစာရေးပဲ” စာရွက်များကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း “ကနေ့မနက်မှ သူ့မျောပါလာတာ ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ နောက်ထပ်ရောက်လာကြဦးမှာပဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောတာ မှန်တယ်” မားဒေါက်က အလောင်းကို ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး “သူ့ကို မေရီတောင်းကို ပို့ကြရမယ် ထင်တယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျုပ်အိမ်ကို ပို့လေ။ ညနေကျတော့ သူ့ကို မစွပ်ဆင်ကလဲယား ကြည့်ပြီး သေစာရင်းထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ သဂြိုဟ်ကြ တာပေါ့”

“သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ မြှုပ်ရမယ်ထင်တယ်”

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရန်သူ ဂျာမန်တွေ လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားတာ ဒီကျွန်းကလူ ဆယ့်တစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်။ သူတို့မိသားစုတွေက သူတို့ ဝတ်ပြုနေတဲ့နေရာမှာ ဂျာမန်တစ်ယောက် မြှုပ်ထားတာကို သဘောကျလိမ့် မယ် မထင်ဘူး”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကကော သူတို့နဲ့ တစ်သဘောတည်းပဲလား”

မားဒေါက်၏မျက်လုံးတွင် ဒေါသရိပ်များ လျှံလာသည်။

“အို...မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို ဒီအထဲဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ ဒီကောင်လေး ကို ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သဂြိုဟ်ပါ။ သူ့အဖို့တော့ ဘာမှ ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကမန်းကတန်းပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်အတွက်တော့ ပြဿနာရှိလိမ့်မယ်”

မားဒေါက်က သိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။ သူက စကော့တလန် ဝတ်သင်းတော်ကြီး၏ တရားဟောဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဖာဒါကျွန်း၏ သည်ဘက်ပိုင်းမှနေ၍ မေရီတောင်းမြို့သို့

သွားသော ကားလမ်းဟူ၍ မရှိချေ။ ရှိဖို့လည်း အကြောင်းမကြုံကြိုက်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ကြေးနန်းရုံးဆောက်ရန် အားထုတ်ခဲ့ကြစဉ်က ကြေးနန်းကုမ္ပဏီသည် အနံကျဉ်း ရထားလမ်းကလေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မေရီတောင်းရှိ အသက်ကယ်အဖွဲ့ဝင်များသည် အရေးပေါ်ကိစ္စရှိသောအခါ ဤရထားလမ်းကို အသုံးပြုကြသည်။ ထရော်လီကို မောင်းတံဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ လေကြောင်း အဆင်သင့်သည့်အခါတွင် ရွက်လွှင့်၍သော်လည်းကောင်း အသုံးပြုကြသည်။

သည်မနက်တွင်လည်း လေကြောင်းသင့်သဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မားဒေါက်တို့သည် ထရော်လီတွင် သုံးထောင့်ရွက်ဆင်ပြီး မေရီတောင်းမြို့သို့ ခရီးနှင်ကြသည်။ ဂျာမန်အလောင်းကို ထရော်လီ၏အလယ်တွင် ချထားသည်။ အင်းခွေးကြီးရိုရိုက ဘေးတွင် ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်နေသည်။

သုံးမိုင်ခန့်သွားမိသောအခါ ရထားလမ်းသည် အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားပြီး နှစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသော မေရီတောင်းကို မိုးကြားလေကြားတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ကျောက်တုံးအိမ်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသောလမ်း လေးငါးခုရှိသည်။ လှိုင်းကာတံတိုင်းအနီး လေကွယ်ရာ အရပ်တွင် တံငါလှေ လေးငါးခြောက်စီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

မားဒေါက်သည် ရွက်တိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်အတွင်းသို့ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို သင်္ဘောလေးတစ်စင်း လာနေတယ်။ အမေရိကန်အလံ လွှင့်ထားတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ မြင်ကွင်းတွင် ‘မရဏနိဂုံး’ တိုက်သင်္ဘောပေါ်လာသည်။ စင်္ကြံတံတားပေါ်တွင် ဟာရီဂျာဂို ရှိနေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏လက်များ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်နေသည်။ သူက မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမယ်...မားဒေါက်၊ ကျုပ်ကုသိုလ်ကံ ကောင်းလာပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

*

mgyoe.com

ဆိပ်ခံတွင် ‘မရဏနိဂုံး’ တိုက်သင်္ဘောလေး ဆိုက်ကပ်သောအခါ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထီးတစ်စင်းအောက်တွင် ထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲနေသည်။ အမျိုးသမီးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများသည် ငြိမ်ပြာလဲ့သည်။ လှပခန့်ညားသော မျက်နှာရှိသည်။ ခေါင်းတွင် ပဝါစည်းထားသည်။ ရေတပ်အရာရှိ အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် ပခုံးထောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် အမှတ်တံဆိပ်များ ရှိသည်။

အမျိုးသမီးသည် ဆိပ်ခံတံတားအစွန်းသို့ လျှောက်လာပြီး သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးကာ ...

“ဟလို အမေရိက”

ဂျာဂိုက ဆိပ်ခံပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်လာပြီး ...

“ကျွန်တော် ဟာရီဂျာဂိုပါ အစ်မကြီး”

“ဂျင်းဆင်ကလဲယား” သူမ၏လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မက ဒီမှာ သမာဓိလူကြီးပဲ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲ”

“သမာဓိလူကြီး ဟုတ်လား”

ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

“တရားသူကြီးလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ဂျာဂို ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် သိပါပြီ။ အစ်မကြီးက တရားရေးဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် တစ်ယောက်ပဲဆိုပါတော့”

“အင်း ... ဆိပ်ကမ်းဝန်လည်း ဆိုပါတော့။ ကျွန်းကလေးက ငယ်တော့ ကျွန်မတို့လည်း ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ လုပ်ကြရ တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ရိဆီကို စာပို့ရအောင်လာတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ”

အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်မတို့ကျွန်းမှာ ဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ လူ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုသာပြောလိုက် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်နောက်မှာ

ရောက်လာတာပဲတဲ့”

ဂျာဂို လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ကို မိမိလက်ခံရယူစဉ်က စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ရိလည်း ရှိနေသည်။ ရေတပ်မတော် ဝတ်စုံအပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်တွင် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့တံဆိပ်များ သုံးတန်းဆွဲချိတ်ထားသည်။ ယခုမူ ယင်း၏ အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့ရ။ မိမိထံသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာနေသူသည် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီး တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ကျုပ်ကို ရှာနေတာလား”

ထိုအခါတွင်မှ ဂျာဂို သံသယများလွင့်ပြယ်ပြီး ခြေစုံရိုက်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီကို ကျွန်တော် စာလာပို့တာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သဘောပေါ် ခဏကြွပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ... သွားကြမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဂျင်းဆင်ကလဲယားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ရီရီကို ကျုပ်တွေ့တယ်။ သူက အသက်ကယ်လှေစခန်းကို ရောက်နေတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်မကိုတော့ မေ့သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

“အဲဒီမှာ ကျုပ် တစ်ခုတွေ့သေးတယ်။ သောင်ပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ဂျာမန်အလောင်းတစ်ခုပဲ”

“ဟင်...အလောင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မားဒေါက်နဲ့ ထားခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မသွားမှပဲ။ လမ်းမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားမယ်”

“ကျုပ်လည်း ခဏနေရင် လိုက်ခဲ့မယ်”

အမျိုးသမီး လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

“တကယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ”

ဂျာဂိုက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဒီကျွန်းတစ်ခုလုံးကို သူပိုင်တယ်။ သူ့အဖေဆီက အမွေရတာပဲ။

သူ့အဖေက ဒီဒေသမှာ နယ်ရှင်ပယ်ရှင်တစ်ဦးပဲ ဆိုပါတော့”

“ရေတပ်အင်္ကျီကြီးကကော ခင်ဗျာ”

ဆိပ်ခံလှေကားမှ ဆင်းသွားကြစဉ်တွင် ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

“သူ့ယောက်ျားအင်္ကျီပဲ။ ၄၁ ခုနှစ်က ‘ဝေလမင်းသား’ သင်္ဘောနဲ့

ပါသွားတယ်”

တိုက်သင်္ဘောကလေးပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများအားလုံး တန်းစီလျက် ရှိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သည်။ ဂျန်ဆင်း ဝီစီမှုတ်သည်။

ဂျာဂိုက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူ၏အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူ၏အိပ်စင်မွေ့ရာအောက်မှ သားရေအိတ်ငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ သားရေအိတ်ကိုသော့ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ စက္ကူအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ခုတင်စွန်းတွင်ထိုင်ပြီး စာအိတ်ကြီးကို ဖောက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ စာအိတ်နှစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာအိတ်အငယ်ကို အရင်ဖောက်သည်။ အထဲတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာကို လျင်မြန်စွာဖတ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို ဂျာဂိုထံလှမ်းပေးသည်။

“ကျုပ်တူမ ဂျန်းနက်၊ လန်ဒန်ဂိုင်း ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်၊ ၁၉၄၀ ကတည်းက အဲဒီမှာ”

သူမ၏ မျက်လုံးများ တည်ငြိမ်သည်။ ပါးနှစ်ဖက် မို့ဖောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ရှည်လျားသည်။ မိန်းကလေးက ဂျာဂိုကို ညှို့ယူဖမ်းစားလျက် ရှိသည်။ ဂျာဂိုက ဓာတ်ပုံကို မပေးချင်ပေးချင်နှင့် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒုတိယစာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်သည်။ အတွင်းမှစာကို

စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်ရှုသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်လွင့်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကုတ်လာ သည်။ နှုတ်ခမ်းများ တင်းစေ့သွားသည်။ စာရွက်ခေါက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“သတင်းဆိုးများလား ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတင်းကို လက်ခံရတဲ့ လူပေါ် မှာတော့ တည်တယ်။ ကျုပ်မပါဘဲနဲ့ ဒီစစ်ပွဲကြီး ဆက်လက်ဆင်နွှဲ နိုင်တယ် ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ သူတို့ ရေးလိုက်ပုံကတော့ အင်မတန်လှပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီတဲ့”

ဂျာဂိုက သူ၏ နောက်ဘက်မှ နံရံကပ်ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဝိစကီ ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံး ထုတ်ယူသည်။

“ဒီအချိန်မျိုးမှာ နည်းနည်းလောက် လိုအပ်တာ အမှန်ပါပဲ ဗိုလ်ချုပ် ကြီး”

ဂျာဂိုက ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးရင်းပြောသည်။ ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ဝိစကီအတော်များများလေး ငှဲ့ထည့်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟာရီဂျာဂိုပါခင်ဗျာ”

ရီသည် ဝိစကီတစ်ကျိုက် သောက်ချလိုက်ပြီး ...

“မောင်ရင့်ကကော ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးလဲ၊ သင်္ဘောကို ကြည့်ရ တာကတော့ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်ကပဲ”

“ကျွန်တော်တို့တာဝန်က စာပို့သမားပါ”

“အရင်တုန်းက ဘာတာဝန်ယူခဲ့သလဲ”

“ပီတီဘုတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ အုပ်စုနှစ်ပါ။ ရေလက်ကြားမှာ တာဝန်ကျ ပါတယ်”

“ဂျာဂို ... မင်းဟာ လင်မိကျွေးတိုက်ပွဲမှာ နစ်မြုပ်ခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီလိုပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး သူ၏လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းကိုတွေ့ရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ အပေါ်က သူငယ်တွေ ကကော မူလလက်ဟောင်းတွေပဲလား”

“အသက်မသေဘဲ ကျန်နေတဲ့လူတွေ အားလုံးပါပဲခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းသဘောကို ငါ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်။ လိုက်ပြစမ်းပါ”

သို့ဖြင့် ဂျာဂိုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သဘောဦးမှပဲအထိ လိုက်ပြ သည်။ ပဲစင်ခန်းတွင် သူတို့အဆုံးသတ်သည်။ ဂျန်ဆင်းကို မြေပုံစားပွဲတွင် တွေ့ရသည်။

“မောင်ရင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်သွားရမယ့်နေရာက ဟားရစ်ကျွန်း အနောက်တောင်ထောင့်မှာရှိတဲ့ မိုးလေဝသစခန်းပါ။ ကျွန်တော် အခု ရေကြောင်းလမ်း ရှာနေတာပါ”

“ကျုပ်ကို ပြစမ်း”

ဂျန်ဆင်းက မြေပုံပေါ်တွင် လက်ညှိုးဖြင့် ဆွဲထောက်ပြသည်။

ရိုက ...

“အဲဒီနေရာမှာ သတိထား၊ အထူးသဖြင့် မိုးမှောင်နှင်းမှောင် ကျနေတဲ့အခါမျိုး။ ဟောဒီမှာ အနောက်မြောက်ဘက် သုံးမိုင်လောက်မှာ ဝါရှင်တန်ကျောက်တန်းရှိတယ်။ နာမည်ကလေးကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သတိရစရာပဲ။ တကယ်တော့ သေမင်းထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ။ စကော့ တလန်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ အဆိုးဆုံး နေရာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ လောက်က စပိန်ရွက်သဘောနှစ်စင်း ဒီနေရာမှာ မြုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သဘောတွေ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်းပဲ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်လည်း ဖာဒါကျွန်းမှာ အသက်ကယ်လေ့ စခန်း ဖွင့်ပေးထားရတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မြောက်ဘက်ကနေ လှည့်သွားရင်ကော ခင်ဗျာ”

“အခု စစ်ကြီးဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ ဒီလမ်းကပဲ သွားစရာ

ရှိတယ်”

“ဒါနဲ့ခင်ဗျာ။ မစ္စတာ မားဒေါက်မက်ကလွိုက်ဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ သိမလား”

ဂျာဂိုက မေးလိုက်သည်။

“သူက အသက်ကယ်မော်တော်ရဲ့ ပွဲနင်းကြီးပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဂျာဂိုက ကုတ်ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လိမ္မော်ရောင်စာအိတ် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မော်လိုက်မှာရှိတဲ့ ဘုရင့်ရေတပ်မတော် တပ်မှူးကြီးက ဒီကြေးနန်းကို သူ့ကိုပေးလိုက်ပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီကျွန်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်လို့၊ ကြေးနန်းရိုက်လို့ မရဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့မုန်တိုင်းတုန်းက ကြေးနန်းကြီးတွေ အားလုံး ပြတ်ကုန်တယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ အပြင်ဘက်ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်နေတာ ကျုပ်ရဲ့ ရေဒီယိုပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဂျာဂို၏ လက်မှ စာအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ စာအိတ်မှာ ဖွင့်ထားသည်။

“ရေတပ်မတော်ဌာနချုပ်က ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“သတင်းဆိုးလား”

“သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဗိုလ်ကြီးဒေါ်နယ်မက်ကလွိုက်”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့သင်္ဘော မနေ့က တော်ပီဒိုထိတယ်။ အားလုံးကျဆုံးတယ်”

“တစ်ယောက်မှ မရှင်ဘူး ဟုတ်လား။ သေချာရဲ့လား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အသံတိုးသွားသည်။

“သေချာပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟု ဂျာဂိုထင်မိသည်။

“သူတို့ မောင်ရင့်ကို မပြောလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒေါ်နယ်က အဲဒီသင်္ဘောကို အုပ်ချုပ်ရတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီကျွန်းက လူလေးယောက် သင်္ဘောသားအဖြစ်နဲ့ပါတယ်။ အင်း ... ဒီစစ်ကြီးမြန်မြန်

ပြီးလေ ကောင်းလေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မိုလ်ချုပ်ကြီးက စာအိတ်ကို ပြန်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၁၂ စက်တင်ဘာ။ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၂၆ .၁၁
မြောက်၊ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀ .၂၆ အနောက်။ လေတိုက်ခတ်မှု မြောက်
အနောက် ၂ မှ ၃။ မိုးအုံ့ဆိုင်း။ မှန်မှိုင်း၊ ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ကျော်
လင်းအားကြီးအချိန်၊ မိုးသက်လေပြင်းတိုက်၊ လွင့်ထားသောရွက်
ကွဲထွက်။

(၃)

အဓိရိကမ်းခြေ၏ တောင်ဘက် မိုင်ငါးရာခန့်အကွာတွင် ကပ္ပတိန်
ဗာဂျာသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးမှတ်လျက် ရှိသည်။
...ကျွန်ုပ်တို့၏ အရပ်ရပ်အခြေအနေသည် မျှော်လင့်
ထားသည်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည်။ သို့သော် ခရီးသည်
များမှာမူ အလွန်အမင်း ငြီးငွေ့နေကြဟန်ရှိသည်။ ရာသီ
ဥတု ဆိုးရွားမှုကြောင့် အောက်ထပ်မှာပင် အခန်း
အောင်းနေကြရသည်။ ကောင်းကင်ပေါက်မှ ရေများ
စိမ့်ဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းသည် အမြဲလိုပင် စွတ်စိုလျက်
ရှိသည်။

ဗီလင်းမှ ထွက်ခွာလာပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့

တွင် မိုးသက်လေပြင်းကောင်းမှုကြောင့် နို့အတွက် သယ်ဆောင်လာသော ဆိတ်နှစ်ကောင်နှင့် ကြက်များ ဆုံးရှုံးသွားခြင်းသည် စားသောက်မှုပြဿနာတွင် များစွာ ထိခိုက်ရသည်။ သည်နေရာမှာလည်း သီလရှင်များအဖို့ ပိုပြီးသက်သာသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ အခြေအနေမှာလည်း အထူး စိုးရိမ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

ရန်သူသင်္ဘောနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်သည့် အရေးအတွက်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တတ်နိုင်သမျှ စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ 'ဒိုက်ချလင့်' သည် ယခုအခါ အစစအရာရာတွင် 'ဂတ်ထရစ်အင်ဒါဆင်' ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏အခန်းထဲမှာ စာကြည့်တိုက်တွင်ပင် ဆွီဒင်စာအုပ်များ ထည့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ရန်သူသင်္ဘောနှင့် တွေ့လျှင် ပိုနေသော သင်္ဘောသားများကို သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း ဝှက်ထားမည်ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာရှာမည်ဆိုလျှင် တွေ့နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

ယခုအထိတော့ ဒိုက်ချလင့်သည် အတ္တလန္တိတ်၏ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရွက်များ မစုတ်မပြုသည့်နေ့ဟူ၍ တစ်နေ့မျှမရှိချေ။ ယနေ့မနက်တွင် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း၌ ရေ ၁၂ လက်မ ရှိနေကြောင်း မစ္စတာစတမ်းက သတင်းပို့သည်။ သို့သော် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာကား မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း အိုချေပြီ။ ဒိုက်ချလင့်ကား ပို၍ အိုချေပြီတည်း။

သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး လူးလိမ့်သွားသည်။ ဗာဂျာ ကုလားထိုင်မှ လွင့်ထွက်သွားသည်။ သူ လူးလဲပြီးထသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ဒိုက်ချလင့်သည် လှိုင်းကြားလေကြားတွင် ခေါင်းစိုက်လျက် ရှိသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရေစက်မှုန်တွေ လွှမ်းနေသည်။ မစ္စတာ

စတမ်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ကလုတို့သည် ပဲ့ကိုင်ဘီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထိန်းကိုင်လျက် ရှိကြသည်။

အလယ်ရွက်တိုင်ထိပ် အမြင့်ကြီးတွင်ရှိနေသော ခေါင်ရွက်သည် လွတ်ထွက်နေပြီး လေထဲတွင် တဝုန်းဝုန်းလူးခတ်နေသည်။ ရွက်ခတ်သံ သည် ကျယ်လောင်လှပြီး လေသံမိုးသံကိုပင် ဖောက်ထွင်းလျက်ရှိသည်။ ရွက်တိုင်အပေါ်ပိုင်းသည် ရှေ့နောက်ညွတ်ခါနေသည်။ ခဏပိုင်းအတွင်း မှာပင် ကျိုးပြတ်သွားတော့မည့်ပုံဖြစ်သည်။ သို့သော် ရစ်ချတာသည် လက်ရန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိနေပြီး အလယ်တိုင် ရွက်မကြီးကို ဆွဲချနေသည်။ ပင်လယ်ရေများက သူ့ကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

ဗာဂျာသည် ချက်ချင်းပင် ရစ်ချတာထံသို့ ပြေးသွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တက်အလာတွင် ဗာဂျာ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဗာဂျာ လူးလဲကာထပြီး ရစ်ချတာထံ ရောက်ရှိသွားသည်။ ရွက်မကြီးကို ကူပြီး ဆွဲချသည်။

ရွက်မကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သင်္ဘောသည် ပြန်ပြီး တည့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အပေါ်တက်ပြီး ခေါင်ရွက်ကို ပြန်တပ်မယ်”
ရစ်ချတာ အော်ပြီးပြောသည်။

“ဒီလေနဲ့ တက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အပေါ်မှာ ငါးမိနစ်တောင် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ လေငြိမ်အောင် စောင့်ပါ”

ဗာဂျာက ပြန်ပြီး ဟစ်အော်သည်။

“လေထဲမှာ ရွက်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြီကုန်လိမ့်မယ်”

“ရွက်ကိုစုပြီး ချည်ထားလိုက်ရင် ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်လုပ်မယ်”

ဗာဂျာသည် ကြိုးလှေကားတန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ လေပြင်းသည် လူတစ်ကိုယ်လုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆွဲဖြဲပစ်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ပေ ၅၀ ခန့် အမြင့်သို့ ရောက်သောအခါ ဗာဂျာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် ရစ်ချတာ လိုက်ပါလာသည်။

*

သင်္ဘောဇညိခန်းထဲတွင် ရေတစ်ပေလောက်ရှိသည်။ ကောင်းကင် ပေါက်မှ ရေများဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာသည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်ပြီး သူမ၏အဖော်များကို အားပေးစကား ပြောကြား လျက်ရှိသည်။

ပရာဂျာ၏အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အဘိုးကြီးသည် သူ့ဇနီး၏ အိပ်စင်အနီးတွင် ခူးထောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်သည် ဖြူဖွေးလျက်ရှိပြီး မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပရာဂျာက မေးသည်။ စစ္စတာက သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ လူမမာ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး သွေးစမ်းကြည့်သည်။ သွေးတိုးလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် မမှန်ချေ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပရာဂျာက စစ္စတာ၏ အကျီလက်ကိုဆွဲပြီး ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်မ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ကောင်စစ်ဝန်မင်း ဒီမှာပဲနေပါ”
စစ္စတာအင်ဂျလာက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူမ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောသည် ရှေ့ရွက်နောက်ရွက်များဖွင့်ကာ မြောက်စူးစူးသို့ သွားလျက် ရှိသည်။ စတမ်းနှင့် ကလုတို့က ပဲ့ကိုင်ဘီးမှာပင် ရှိနေကြသည်။ စတမ်းက သူမကို လှမ်းအော်သည်။ သို့သော် သူ့အသံသည် လေထဲတွင် ပျောက်သွား သည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ပဲ့ပိုင်းလက်ဝဲဘက်ဘေးသို့ လျှောက် သွားသည်။ လေပြင်းက သူမ၏ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို တိုးခတ်လျက်ရှိသည်။ လေတိုးနေသောရွက်များကို စစ္စတာ မော့ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး မှိုင်းမှုန်လျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှု အောက်တွင် အော်ညည်းလျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမ၏ အထက် ပေတစ်ရာလောက်တွင် ရွက်ကို ကြိုးချည်နေကြသော ဗာဂျာနှင့် ရစ်ချတာတို့ကို စစ္စတာအင်ဂျလာ တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့သည် ရွက်တိုင် ထိပ်တွင် ဒန်းစီးလျက် ရှိကြသည်။

သူမ၏တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ကုန်းပတ်ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ စစ္စတာအင်ဂျလာ သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လေးဖက်ထောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လျှောပြီးပါသွားသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ ကြိုးစားပြီး ထရပ်စဉ်မှာပင် သူမအနီးသို့ ရွက်များအကြားမှ ဗာဂျာ ရောက်လာသည်။

ဗာဂျာက သူမ၏လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အောက်မှာမနေတာလဲ”

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မီမှာပင် ဗာဂျာက သူမကို ဆွဲခေါ်ကာ သူ၏အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သား ကျသွား သည်။ ဗာဂျာက တံခါးကိုပိတ်ပြီး ကျောနှင့်မှီထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အောက်မှာ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ တက်ကြည့်တာပဲ”

ဗာဂျာက အိပ်စင်ပေါ်မှ တဘက်တစ်ထည်ကောက်ယူပြီး စစ္စတာ အင်ဂျလာထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရွက်တစ်ခု ပြုတ်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအတွက် ရွက်တိုင် ကျိုးထွက်သွားနိုင်တယ်။ ရစ်ချတာ မြန်ပေလို့သာ သက်သာသွားတယ်”

ဗာဂျာက ဗီရိုတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပုလင်းတစ်လုံး ထုတ်သည်။

“စစ္စတာ တစ်ခွက်လောက် သောက်မလား၊ ဆေးအဖြစ် ဝါးအဖြစ် ပေါ့။ ကျုပ်မှာတော့ ရမ်ပဲရှိတယ်”

“ကျွန်မ မသောက်ပါဘူး။ ကပ္ပတိန်နဲ့ ဟာရစ်ချတာတို့ ဒါလောက် မြင့်တဲ့ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ ဒါလောက်ဆိုးတဲ့ ရာသီဥတုမှာ အလုပ်လုပ်နေကြ တာ ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး”

ဗာဂျာက ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များထည့်ပြီး မော့ချလိုက်

သည်။ စစ္စတာက သူမ၏မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်သည်။
တံခါးပွင့်လာပြီး စစ္စတာအယ်လဆီ ဝင်လာသည်။

“စစ္စတာ မြန်မြန်လာပါ။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော် အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေတယ်”

စစ္စတာအင်ဂျလာက ခုန်ထပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။
ဗာဂျာက တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး စစ္စတာပစ်ထားခဲ့သော မျက်နှာသုတ် ပဝါကိုကောက်ယူကာ သူ့မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

*

စထီနီဒတ်သို့ ဦးတည်ပြီး အထူးတာဝန်ဖြင့် သွားရောက်လျက် ရှိသော ဗြိတိသျှ ရေငုပ်သင်္ဘော ဂါဒီယံသည် တစ်ညလုံး ရေအောက်မှ ခုတ်မောင်းခဲ့ပြီး ညနေ ၆ နာရီတိတိအချိန်တွင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သည်။

သင်္ဘောကပ္ပတိန် ဗိုလ်မှူး ဂျော့ဟာဗေး အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။
အရာရှိကလေးဆွဲလိုး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“အခုပဲ ရေပြင်ပေါ် တက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရာသီဥတု အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မိုးမှုန်နေတယ်။ လေတိုက်မှု အနောက်မြောက်၊ နှစ်မှသုံး မြင်ကွင်း မကောင်း၊ မြူမှုန်တွေကျပြီး မိုးဖွဲဖွဲရွာနေတယ်”

“ကျုပ် အခုပဲ အပေါ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဆွဲလိုး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ ဟာဗေးစားပွဲငယ်သို့ သွားပြီး ဂါဒီယံသင်္ဘောစစ်မှတ်တမ်း စာအုပ်တွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးသွင်း နေသည်။

စကြိုတံတားပေါ်တွင် လူသုံးယောက်ရှိနေသည်။ ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီ၊ အချက်ပြသမားကန်နှင့် ကြည့်ရှုရှာဖွေရေးသမား တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

လှေကားမှ ဆွဲလှိုင်း တက်လာသည်။

“မိုလ်မှူး အခုပဲလာလိမ့်မယ်”

“အခုထိကတော့ ဘာမှသတင်းပို့စရာ မရှိသေးဘူး”

ဆွဲလှိုင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောမည်ရှိစဉ်မှာပင် သူ့မျက်လုံးမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မယုံနိုင်သည့် အမူအရာများ ပေါ်လာသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

ပင်လယ်ပြင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက်ရှိသော သင်္ဘောသားကလည်း ဟစ်အော်လိုက်သည်။

၎င်းတို့၏ လက်ဝဲဘက် နှစ်ဖာလုံလောက်တွင် ရွက်စုံဖွင့်ပြီး သွားနေသော သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်း နှင်းမြူများအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမရှိချေ။ ဤပြဿနာမျိုးပေါ်လာလျှင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စည်းဝါးကိုက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ အားလုံးပင် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် သိရှိသည်။

သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ဗာဂျာရှိသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ စတမ်းနှင့် ရစ်ချတာတို့ ရှိသည်။ ရစ်ချတာ၏လက်ထဲ၌ အချက်ပြမီးအိမ်ရှိသည်။ ဗာဂျာက မှန်ပြောင်းကို နှိမ့်ချခြင်းမပြုဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဗြိတိသျှ ရေငုပ်သင်္ဘောပဲ”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ သွားမလား”

စတမ်းက မေးသည်။

“သွားနိုင်တယ်”

ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်တွင် အမြောက်ပစ်ခတ်သူများ အဆင်သင့်ရှိနေကြသည်။ အတန်ကြာအောင် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် အချက်ပြမီး လင်းလက်လာသည်။

“စကားပြောမလား။ ပစ်ရမလား”

ရစ်ချတာ ဘာသာပြန်သည်။

“ရှင်းတယ်။ အကြောင်းပြန်။ ကြားနေသင်္ဘောအဖြစ် ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်မှု လက်ခံတယ်”

ရစ်ချတာ၏ အချက်ပြမှန်အိမ်မှ အဖွင့်အပိတ်ပြုသံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တစ်ဖက်မှ အကြောင်းပြန်သည်။

“သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်မယ်။ အသင့်ရှိပါ”

ဗာဂျာက မှန်ပြောင်းကို ချလိုက်သည်။

“မစ္စတာစတမ်း ရွက်တွေချ။ ရစ်ချတာက ပိုနေတဲ့လူတွေကို
အောက်ပို့။ ကျုပ်က ခရီးသည်တွေကို ကြည့်မယ်”

မစ္စတာစတမ်းက ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သင်္ဘော
ပေါ်တွင် ချက်ချင်းပင် ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။ ရစ်ချတာက အောက်သို့
ပြေးဆင်းသွားသည်။ ဗာဂျာလည်း ခရီးသည်များရှိရာသို့ သွားသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဗာဂျာဝင်ရောက်သွားသောအခါ စစ္စတာလိုတီက
သမ္မာကျမ်းစာဖတ်ပြီး အခြားသီလရှင်သုံးဦးတို့က နားထောင်နေကြသည်ကို
တွေ့ရသည်။

“စစ္စတာအင်ဂျလာကော”

ဗာဂျာက မေးလိုက်သည်။

“ကောင်စစ်ဝန်ကတော်ဆီမှာပါ”

လိုတီက ကျမ်းစာအဖတ်ရပ်ပြီး ဖြေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်၏ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ကောင်စစ်ဝန် ပရာဂျာ
ထွက်လာသည်။ ပရာဂျာသည် သည်ရက်များအတွင်း သိသိသာသာကြီး
ကျသွားသည်။

“အခြေအနေ ဘယ့်နှယ်နေသလဲ”

ဗာဂျာက မေးသည်။

“ဆိုးတယ်။ သူ့အခြေအနေက တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ ပိုဆိုး
လာတယ်”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ထို့နောက် ဗာဂျာက အသံကိုမြှင့်ပြီး အားလုံးကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဝဲဘက် နှစ်ဖာလုံလောက်မှာ အင်္ဂလိပ် ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်း ရေပေါ်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောဆီကို လာနေတယ်။ သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်လိမ့်မယ်”

စစ္စတာကေသီက သူမ၏ ကိုယ်တွင် ဝတ်ပြု ကြက်ခြေခတ်လိုက် သည်။ ပရာဂျာ၏ အခန်းတွင်းမှ စစ္စတာအင်ဂျလာ ကြွရည်သုတ် ပုံးတစ်ပုံး ဆွဲပြီး ထွက်လာသည်။ သူမ၏ အဝတ်များ စိုရွဲလျက်ရှိသည်။

“စစ္စတာ ကြားလား”

ဗာဂျာက စစ္စတာအင်ဂျလာကို မေးလိုက်သည်။

“ကြားပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ မနေ့ညက မုန်တိုင်းတစ်ခု မိလိုက်တယ်။ အကုန်လုံး ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ကပ္ပတိန်”

ဗာဂျာက အခန်းနံရံတွင် ထောင်ထားသော တံမြက်စည်းတစ်ခုကို ယူပြီး ကောင်းကင်ပေါက်ကို လေးငါးချက် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ မှန်ကွဲများ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲပြီး ကျလာသည်။ သီလရှင်များ အထိတ်တလန့် ဟစ် အော်ပြီး ဘေးသို့ရှောင်ကြသည်။

“အဲဒါပဲ”

ဗာဂျာသည် တံမြက်စည်းကို အခန်းထောင့်သို့ ပစ်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ သီလရှင်များသည် စစ္စတာ အင်ဂျလာကို အားကိုးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူမ၏ လက်ထဲမှ ပုံးကို မြှောက်ပြီး အထဲမှအရာများကို ကြမ်းပေါ်သို့ မှောက်သွန်ချ လိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကတော်၏ အနံ့ဖတ်များနှင့် အညစ်အကြေးများ ပြန့်သွားသည်။ စစ္စတာဗရစ်ဂျစ် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ပျို့တက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကောင်းတယ်” စစ္စတာအင်ဂျလာက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...လိုတီ အိမ်သာထဲကိုသွား။ မစင်ပုံးကိုယူခဲ့။ ဒီအခန်း”

တစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေရေပြီးနေရမယ်။ ဒါမှ အင်္ဂလိပ်တွေ ချက်ချင်း အပေါ် ပြန်တက်သွားမယ်။ မင်းတို့ အခန်းတွေထဲမှာလည်း အားလုံးဖွထား။ အိပ်ရာ တွေကို ပင်လယ်ရေနဲ့ နှစ်ထား”

သူမ၏အသံက အမိန့်သံအပြည့်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကော စစ္စတာ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ပရာဂျာက မေးသည်။

“ရှင့်မိန်းမရဲ့ အိပ်ရာဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီးနေပါ။ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပါ”

*

ဂါဒီယံ ရေငုပ်သင်္ဘောကြီး ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘောအနီးသို့ တဖြည်း ဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်ပြီး သွားနေစဉ်တွင် ဗိုလ်မှူးကျောသည် ဒိုက်ချလင့်သင်္ဘော ပေါ်မှ လှုပ်ရှားမှုများကို မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ လေ့လာကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။

သူ့အနီးသို့ ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“လွိုက် မှတ်ပုံတင်စာရင်းမှာ ကျွန်တော်ကြည့်ပြီးပြီ။ ဂတ်ထရစ် အင်ဒါဆင်၊ သုံးပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘော၊ ဂိုသင်ဘတ်မှတ်ပုံတင်။ အားလုံး မှန်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီသင်္ဘော ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟာဗေး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ သည်အခြေအနေကို အကောင်းဆုံး မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူ၏လက်ထောက်အရာရှိ ဂရက်ဆင်သည် လက်တစ်ဖက်ကျိုးသဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှာပင် ရှိနေသည်။ သည်ကာလတွင် တာဝန်များအားလုံးကို မိမိကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံပြီး လုပ်ဆောင်နေရသည်မှာ မသက်သာပါ။ ဒုတိယ ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီမှာလည်း အသက် ၁၉ နှစ်မျှသာရှိသေးပြီး ယခုအကြိမ် သည် ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ပွဲကင်းလှည့်ရာသို့ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အားမကိုးလောက်ပေ။

သည်မှတစ်ပါးကား ဆွဲလိုးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးက

ပဲနင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆွဲဒင်စကား ပြောတတ်တဲ့လူ ရှိသလား”

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့အထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်တဲ့လူ ပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ သင်္ဘောတက်မယ့်အဖွဲ့ကို ဗိုလ်ကလေး အက်ဂျီက ခေါင်းဆောင်၊ လူနှစ်ယောက်ခေါ်သွား။ ပစ္စတိုလောက်ပဲ ယူသွား။ ခင်ဗျားလည်း လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆွဲလိုးတစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ဦးပိုင်းကုန်းပတ် ပေါက် ပွင့်သွားပြီး ရော်ဘာလှေထွက်လာသည်။ အက်ဂျီ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ခြောက်လုံးပြူးအိတ်ပါသော ခါးပတ်ကို ပတ်ရင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ။ သင်္ဘောစာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေအားလုံးကို သေသေချာချာစစ်”

“အထူးရှာဖွေစရာများ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး။ ဂျာမန်တွေဟာ ၁၉၁၇ ခုနှစ်ကတော့ ရွက်သင်္ဘော တွေကို ရေပြင်တိုက်သင်္ဘောအဖြစ်နဲ့ သုံးခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ခေတ်တွေ ပြောင်းကုန်ပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို စစ်ဆေးခွင့် ရှိတယ်။ ဒီသင်္ဘော ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်။ ကဲ... သွားတော့”

ရော်ဘာလှေကလေး ထွက်လာသောအခါ မစ္စတာစတမ်းသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်လက်ရန်းမှ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကြိုးလှေကားမှ အက်ဂျီ ပထမဆုံးတက်လာသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် ဆွဲလိုးတို့

တက်လာကြသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် လှေပေါ်တွင် နေရစ်သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဗာဂျာ မရှိပါ။

စတမ်းက သင်္ဘောရွက်တိုင်ထိပ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသော ဆွဲဒင်အလံကို ညွှန်ပြပြီး သွက်လက်ကောင်းမွန်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောသည်။

“အခုလိုလုပ်တာကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒီသင်္ဘောဟာ ဆွဲဒင်သင်္ဘောဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဟာ...ဟန်ကျတာပဲ။ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဘုရင့်ရေတပ်မတော် ရေငုပ်သင်္ဘောဂါဒီယံက ဗိုလ်ဖီးလစ် အက်ဂျီပဲ။ ခင်ဗျားက ဒီသင်္ဘော ကပ္ပတိန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည် လာဆင်းပါ။ ပထမအရာရှိပါ။ ကပ္ပတိန် နယ်လဆင်က သူ့အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားအတွက် သင်္ဘောစာရွက် စာတမ်းတွေ ယူနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်က ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေကြတယ်။ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ မုန်တိုင်းဒဏ် အတော် ခံလိုက်ရတယ်။ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ဗြုန်းခနဲ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျလာ လို့ ကံကောင်းလို့ သင်္ဘောမမှောက်တယ်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး အတော် ပျက်စီးသွားတယ်”

အက်ဂျီက ဆွဲလိုးဘက်သို့ လှည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ဒီမှာနေရစ်ခဲ့။ ကျွန်တော် ကပ္ပတိန်နဲ့ သွားတွေ့လိုက် ဦးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ကြည့်လိုက်ရမလား”

ဆွဲလိုးက မေးသည်။

အက်ဂျီက ဂါဒီယံသင်္ဘောပေါ်မှ ဘရောင်နီစက်အမြောက်နှင့် သင်္ဘောသားများကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကောင်းတယ် ဆင်းကြည့်ပါ”

ထို့နောက် ဆက်၍ သူလည်း စတမ်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

စတမ်းက ကပ္ပတိန်၏ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် တံခါး၏တစ်ဖက်တွင် ယဉ်ကျေးစွာရပ်နေသည်။ အက်ဂျီ တံခါးဝတွင်

ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ဗရတ်သုတ်ခများကြောင့် တုံ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောပြတင်းပေါက်မှန် ကွဲနေသည်။ ကြမ်းခင်း တော်တော် စိုရွဲနေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲရှိနေသည်။

စားပွဲ၏နောက်ဘက်တွင် ဗာဂျာ ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ တင်းမာလျက်ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် စာရွက် စာတမ်းများ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

“ကပ္ပတိန် နယ်လဆင်က အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

စတမ်းက ပြောလိုက်သည်။ အမှန်ကတော့ ဗာဂျာသည် အင်္ဂလိပ် စကား ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။ စတမ်းက ဆက်ပြီးပြောသည်။

“တရားဥပဒေနဲ့အညီ သွားလာနေတဲ့ ကြားသင်္ဘောတစ်စင်းကို အခုလို အတင်းအကျပ်ပြုပြီး တက်ရောက်စစ်ဆေးတဲ့အတွက် ကပ္ပတိန် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောမှတ်တမ်းနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးရပါမယ်။ သင်္ဘောပေါ်က ကုန်တွေကိုလည်း စစ်ဆေးရမယ်”

ဗာဂျာ၏မျက်နှာကား တင်းမာမှုကြောင့် ဆက်၍တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်ကား အမှန်။ ဗာဂျာက ဒေါသဖြစ်သည့်အနေဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ စတမ်းက...

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာကုန်မှ မပါပါဘူး။ ခရီးသည်တွေပဲ ပါပါတယ်။ ဒီမှာ သင်္ဘောမှတ်တမ်းနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ”

အက်ဂျီက စတမ်း၏လက်မှ သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် စာရွက်စာတမ်း များကိုယူပြီး ဗာဂျာ၏ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ရေများ စိုရွဲနေသော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ခွာလိုက်ရာလက်ထဲတွင် စုတ်ပြီသွားသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ရစ်ချတာနှင့်သင်္ဘောသား ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ ရေထဲတွင် မြုပ်ပြီး နေကြရသည်။

*

၁၅မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အက်ဂျီသည် သင်္ဘောမှတ်တမ်းနှင့် ဆွီဒင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ဗာဂျာ၏ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ဆွဲလိုး လှေကားမှတက်လာသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မအိမသာ ရှိသည်။

“အောက်မှာ ခရီးသည်တွေ ရှိသလား”

အက်ဂျီက မေးသည်။

“ရှိတယ်ခင်ဗျ။ သီလရှင် ငါးယောက်။ လူကြီးတစ်ယောက်။ နောက် သူမိန်းမ။ အမျိုးသမီးက နေမကောင်းဘူး”

အောက်ထပ်သို့ဆင်းသော လှေကားဆီသို့ အက်ဂျီ လျှောက်သွားသောအခါ ဆွဲလိုးက ကမန်းကတမ်း ပြောသည်။

“အောက်ထပ်မှာ ညစ်ပတ်နေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ မနေ့ညက မုန်တိုင်း မွေသွားလို့တဲ့။ အခုမှ သူတို့ သိမ်းဆည်းနေကြတုန်းပဲ ရှိတယ်”

အက်ဂျီ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ စတမ်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ဗာဂျာ ပေါ်လာသည်။ အက်ဂျီ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။

အပုပ်နံ့က ဆိုးရွားလှသည်။ မစင်ပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်း၊ အန်ဖတ်နံ့တဟောင်းဟောင်း၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းအတွင်း အက်ဂျီ ပထမဆုံး တွေ့မြင်ရသည်မှာ ကြမ်းပေါ်မှ အညစ်အကြေးများကို သီလရှင် လေးယောက်က ရေပုံးများ၊ ဘရွတ်များနှင့် ဆေးကြော တိုက်ချွတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အက်ဂျီသည် လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပြီး သူ့ပါးစပ်တွင် ပိတ်လိုက်သည်။ ပရာဂျာ၏ အခန်းတွင်းမှ စစ္စတာအင်ဂျလာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူမက ပီသကောင်းမွန်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် မေးသည်။

“အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိလို့ပါ။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ကာလမှာ နိုင်ငံတကာဥပဒေအရပါ။ ခရီးသည်များကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးခွင့်ရှိပါတယ်”

အက်ဂျီက စစ္စတာအင်ဂျလာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပရာဂျာ၏ အခန်း

တွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပရာဂျာက သူ့ဇနီးအနီးတွင် ဒူးထောက်လျက် ရှိသည်။ အမျိုးသမီးက တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူရော်လျက်ရှိပြီး အသက် ငွေ့ငွေ့ ကလေးသာ ရှူနေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ လူကြီးမင်းတို့ ဘယ်သူတွေပါလဲ”

သူက လက်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ရွေးလိုက်ရင်း မေးသည်။

“မစ္စတာတန်စထရွန်နဲ့ ဇနီးပါ။ ဗိုလ်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အမျိုးသမီးက နေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ်”

ပရာဂျာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားနေရသော ဒုက္ခဝေဒနာသည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။

အက်ဂျ် လျင်မြန်စွာလှည့်ပြီး လှေကားမှ ပြန်တက်သွားသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်နေသည်။

သူ့အနီးသို့ ဆွဲလှိုင်း ရောက်ရှိလာသည်။

“ဗိုလ်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

“တကယ့် ငရဲပဲ။ သင်္ဘောဝမ်းကို သေသေချာချာ စစ်ပြီးပြီလား”

“ဘာကုန်မှမရှိပါဘူး။ သဲတွေပဲ ရှိပါတယ်”

အက်ဂျ်က စတမ်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

စတမ်းက...

“ကျွန်တော်တို့ ဘရာဇီးကမ်းရိုးတန်းမှာ ကုန်တွေ ပို့နေပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြမလို့ပဲ။ ဒီလိုကာလမျိုးမှာ ဘယ်သူမှ စွန့်စားပြီး ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနဲ့ ကုန်မပို့ပါဘူး”

“ခရီးသည်တွေကကော”

“သီလရှင်တွေက ဘရာဇီးမှာ သောင်တင်နေကြတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောဟာ ဘရာဇီးက ပထမဆုံးထွက်တဲ့ ဆွီဒင်သင်္ဘောပဲ။ သူတို့အဖို့ ဘာသင်္ဘောရရ လိုက်မှာပဲ”

“နေမကောင်းတဲ့အမျိုးသမီးကကော။ သူ့အခြေအနေက တော်တော် ဆိုးတာပဲ”

“သူလည်း သူ့မိသားစုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကြုံတုန်းလိုက်လာတာပဲ။ ဒီစစ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေနိုင်ငံများအဖို့ အင်မတန် ဒုက္ခဖြစ်ပါတယ်”

အက်ဂျီက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ပြန်ပေးပြီး ...

“ခင်ဗျားရဲ့ကပ္ပတိန်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောပါ။ ကျွန်တော် အရာရှိကို အစီရင်ခံပါ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ သွားခွင့်မရစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

ကြိုးလှေကားထိပ်သို့ သူ လျှောက်သွားသည်။

*

ကပ္ပတိန်ဗာဂျာသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက်ရှိသည်။ သူ့ဆေးတွင် စတမ်းရှိသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကပ္ပတိန်။ အဆင်ပြေပါ့မလား”

စတမ်းက မေးသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂါဒီယံ ရေငုပ်သင်္ဘောမှ အချက်ပြမီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခရီးဆက်နိုင်ပါပြီ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ခရီးဖြစ်ပါစေ”

ဗာဂျာက...

“မစ္စတာစတမ်း၊ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံးသွားဖို့ လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်”

စတမ်းက အသံကိုမြှင့်ပြီး အောက်ထပ်ရှိ သူ့လူများထံ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ဗာဂျာ ဦးခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။ မစ္စတာ အင်ဂျလာ၏ မျက်နှာဖြူရော်ရော် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော် အခွင့်သင့်တုန်း ပြောပါရစေ။ မစ္စတာဟာ အင်မတန်မှ မှတ်သားလောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ”

“လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ကပ္ပတိန်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ဗာဂျာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ဂါဒီယံရေငုပ်သင်္ဘောသည် အနောက်တောင်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

သူ့အနီးသို့ ရစ်ချတာ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်လူတွေ အပေါ်တက်ပြီး ရေချိုးလို့ ဖြစ်ပြီလား။”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်မိတ်ဆွေကြီးတွေ ဝေးသွားအောင် မိနစ် ၂၀ လောက် စောင့်လိုက်ပါဦး။”

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ သူ့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ရစ်ချတာသည် သူ့ကိုယ်မှ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီးနောက် လက်တစ်ဖက်က ရေစုပ်မောင်းတံကိုဆွဲပြီး လက်တစ်ဖက်က ရေပိုက်ခေါင်းကို ကိုယ်ပေါ်သို့ စိုက်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ စစ္စတာလိုတီ တက်လာသည်။ သူမက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အညစ်အကြေးရေများ ပြည့်နေသော ပုံးများကို ဆွဲလာသည်။ အမျိုးသမီးက သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း လက်ရန်းအနီးသို့ရောက်ရှိပြီး မစင်ပုံးကို သွန်မည်ရှိစဉ် သူမအနီးသို့ ရစ်ချတာ ရောက်ရှိလာသည်။

“လေဘက်ကိုလှည့်ပြီး မသွန်ရဘူး။ စစ္စတာရဲ့မျက်နှာကို အားလုံး ပေကုန်မှာပေါ့။”

ရစ်ချတာက ယင်းသို့ပြောပြီး ပုံးကိုယူကာ လေအောက်သို့ သွန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုံးကိုဆေးသည်။ အမျိုးသမီးက သူလုပ်သည်ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်နေသည်။

လိုတီက သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ မြူးနစ်မြို့မှဖြစ်သည်။ ဝတ်လုံတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ အသက် ၂၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူမက အခြားသီလရှင်များနှင့်မတူချေ။ တင်းပြည့်သီလရှင် မဟုတ်သေးချေ။ အစမ်းဝတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူမက ကျွမ်းကျင်သော သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူနည်းနေသဖြင့် ပေါ်တူဂီမှ တစ်ဆင့် ဘရာဇီးသို့ ရောက်ရှိသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မ လျှော်ပေးမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ပခုံးမှာ ချုပ်ရိုးပြုတ်နေတယ်။ ကျွန်မ ချုပ်ပေးမယ်။ အောက်မှာ
နေရတာ အတော်ဆိုးပုံရတယ်”

သူမ၏ မျက်လုံးမှာ ပြာလဲ့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်းလည်း အတူတူပဲမဟုတ်လား”

သူက ပုံးကိုပေးလိုက်သည်။ သူမက လှမ်းယူလိုက်သည်။ အတန်
ကြာမျှ သူတို့နှစ်ယောက် ပုံးကို ပြိုင်တူကိုင်ထားမိကြသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ၏ နူးညံ့သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လိုတီ”

စစ္စတာအင်ဂျလာသည် ကုန်းပတ်လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။
သူမ၏ မျက်နှာသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်
သူမ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ရှိနေသည်ကို အသစ်အဖြစ်
တွေ့ရသည်။ လိုတီ ပြုံးလိုက်ပြီး အင်ဂျလာထံ လျှောက်သွားသည်။ သူတို့
လှေကားမှ ဆင်းသွားကြသည်။ ရစ်ချတာက သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ရေများ
တအားလောင်းချလိုက်သည်။

*

စားပွဲတွင် ဗာဂျာထိုင်နေသည်။ သူ့အခန်းတွင်းမှ အပျက်အစီး
များကို ကြည့်နေသည်။ အရေးမကြီးပါ။ ချက်ချင်းပင် အားလုံးပြင်ဆင်
နိုင်သည်။ သူက အထူးကျေနပ်အားရနေပုံ ရှိသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်း
စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖောင်တိန်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တမျှ
စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ရေးသွင်းသည်။ “ကျွန်ုပ်နိုင်ငံသို့ ကောင်းမွန်
ချောမောစွာ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာယုံကြည်သည်....”

□

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၁၄ စက်တင်ဘာ။ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၂၈°၁၆
 မြောက်၊ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀°၅၀ အနောက်။ နံနက်လင်းအားကြီး ၃
 ချက်တီးအချိန်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ကတော် ကွယ်လွန်သည်။ သူမ၏
 အလောင်းကို အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ပင်လယ်တွင်းသို့ ချသည်။ စစ္စတာ
 အင်ဂျလာက သရဏဂုံတင်သည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် လေညင်းတိုက်ခတ်
 သည်။ လေပြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။ အိုင်ယာလန်ကမ်းခြေ
 ကိုးမြို့မှ မိုင် ၁၁၇၀ အကွာတွင် ရောက်ရှိနေမည်ဟု ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းသည်။

(၄)

မိုးချုပ်သည်က မြန်လှသည်။ စိန်မန်ဂို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွား
 ရောက်သော ဂျာဂိုနှင့် ဂျန်ဆင်းတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်
 သွားကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အနောက်ဘက်သင်္ချိုင်းထဲတွင် အသုဘ
 ချနေသောအဖွဲ့ကို တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသား နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်။
 ဂျင်းဆင်ကလဲယားနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရီတို့ အတူတူ ရှိနေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 က စစ်ဝတ်စုံအပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ မားဒေါက်မက်ကလျှိုက်သည် အပြာ
 ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျင်းထိပ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးစာအုပ် ရှိသည်။

အမေရိကန် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် လူအုပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်ကြသည်။ ၎င်းကလေးများ အော်သံမှတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဂျာဂိုသည် အောက်ဘက်တွင်ရှိသော မေရီတောင်းမြို့ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းခွာသဏ္ဍာန်ဆိပ်ကမ်းတွင် မိမိတို့၏ တိုက်သင်္ဘောကလေး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျင်းဆင်ကလဲယားကို တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတိုးပြောကြားပြီးနောက် ဂျာဂိုထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“အခုလို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော်တို့မှာ အပန်းမကြီးပါဘူးခင်ဗျာ။ စတိုးနိုးဝေးကနေ မော်လိုက်ကိုအသွားမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် အကြောင်းကြားစာကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ကြတာပါပဲ”

ဂျာဂိုက ကျင်းအတွင်းသို့ ခေါင်းချနေရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဂျာမန်သင်္ဘော ယူ ၇၄၃ က နောက်ထပ်တစ်ယောက်လား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သုံးရက်အတွင်းမှာ ရှစ်ယောက်မြောက်ပဲ”

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီအပတ်ထဲမှာ လန်ဒန်ကို ခွင့်နဲ့သွားမယ်လို့ အရင်တစ်ခေါက် လာတုန်းက မောင်ရင် ပြောသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ မော်လိုက်ကို အချိန်မီရောက်ခဲ့ရင် ဂလပ်စကို ကို ညရထားနဲ့လိုက်သွားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ကျွန်တော် ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ”

“ကျုပ်ကို တစ်ခုလုပ်ပေးစမ်းပါ”

သူက အိတ်ထဲမှ စာအိတ်နှစ်အိတ် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“တစ်ခုက ကျုပ်တို့အတွက်ပဲ။ သူ့အခန်းက ဝက်စမင်စတာမှာ။

ပါလီမန်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး”

“နောက်တစ်စောင်ကကောခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှစာကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ဒါကိုတော့ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များဌာနချုပ်ကို ကိုယ်တိုင်သွား ပေးစေချင်တယ်။ ဒါမှ မြန်မြန်ရောက်သွားမယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဂျာဂိုက စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာကိုကြည့်ပြီး အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့လက်ထဲကို တိုက်ရိုက်ပေးပါ။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးပါနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ကဲ...ဒါဖြင့် သွားပေတော့။ မောင်ရင် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မောင်ရင့်ဆီကသတင်း ကျုပ်ကြားချင်တယ်။ ကျုပ်မှာ ရေဒီယိုရှိတယ်။ ရေတပ်မတော်က ပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေးလေးတချို့ပေါ့။ မော်လိုက်ကနေ ဘာများ အကြောင်းကြားသလဲဆိုပြီး ကျုပ်က ရေဒီယိုနားမှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ထိုင်ပြီးမျှော်နေတယ်”

ဂျာဂို အလေးပြုပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

“စာက ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ”

ဂျန်ဆင်းက မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး”

ဂျာဂို အေးဆေးစွာ ဖြေလိုက်သည်။

*

ဘားရက်မြို့တွင် တိုက်ပွဲသံများ ကြားနေရသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ပစ်ခတ်နေကြသည်။ လက်နက်ငယ် ပစ်ခတ်သံများ မြစ်တစ်ဖက်မှ လွင့်ပျံ လာသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ခုံးကျည်များ ကွေ့ဝိုက်ပြီး တက်လာသည်။ တစ်မြို့လုံးနီးပါးမျှ မီးလောင်ကျွမ်းခံထားရသည်။ ပေါဂါးရစ်သည် လမ်းထောင့်ကိုချိုးကွေ့ပြီး လျှောက်သွားသည်။ လမ်းဆား တစ်လျှောက်ရှိ

ကုန်လောင်ရုံများသည် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်ယွင်းကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မှန်ကွဲမှန်စများ ပြန့်ကျဲနေသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိသော ဟိုတယ်ကလေးကား အကောင်းပကတိအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ ယင်းဟိုတယ်ကလေးသည် ယခုအခါ ရေတပ်ဌာနချုပ် ဖြစ်တော့သည်။ ဂါးရစ်သည် အစောင့်ရဲဘော်ကို လက်မှတ်ပြပြီးနောက် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ပေါဂါးရစ်သည် သေးငယ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရပ်ငါးပေငါးလက်မ ခြောက်လက်မလောက်ပဲရှိသည်။ ဆံပင်ပျော့ပျော့ မျက်နှာပျော့ပျော့လေးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ နက်မှောင်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းစုံတွင် ထာဝရအပြုံးရိပ် ရှိသည်။

သူ၏ ရေတပ်မတော်ဦးထုပ်ဖြူသည် လည်းကောင်း၊ သားရေဂျာကင်၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ဖိနပ်တို့သည် လည်းကောင်း ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရှေ့ခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ဗိုလ်ကြီးသည် ဂါးရစ်၏ လည်ပင်းမှ သူရဲကောင်းတံဆိပ်ကို ထင်းခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ပြီး ရုတ်ခြည်းပင် ခြေစုံထရပ်သည်။

“ကျုပ် ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဆီ သတင်းပို့ရမယ်လို့ အမိန့်ရတယ်။ ဗိုလ်မှူးဂါးရစ်။ ယူ ၂၃၅”

“ဗိုလ်မှူးချုပ် စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဗိုလ်ကြီးက ပြောသည်။

လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် လှေကားကြီးမှ သူတို့တက်သွားကြသည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် အရာခံဗိုလ်တစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေသည်။ သူ့ခါးတွင် ပစ္စတိုရှိသည်။ တံခါးတွင် ‘ဗိုလ်မှူးချုပ် အော်တို ဖရီးမဲ’ ဟု ရေးသားထားသည်။

ဗိုလ်ကလေး တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်သွားသည်။

“ဗိုလ်မှူး ဂါးရစ်ပါ ခင်ဗျာ”

အခန်းမှာ အမှောင်ဝိုးဝါးဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ ဖရီးမဲ၏ စားပွဲပေါ်မှ စာကြည့်မီးသာ ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဖြစ်ပြီး

စာရွက်တွေ တစ်ပုံကြီးကြားတွင် အလုပ်များလျက်ရှိသည်။ သံမဏိ ကိုင်းတပ် စာကြည့်မျက်မှန်သည် သူ့နှာခေါင်းပေါ်တွင်ရှိနေပြီး ဆင်စွယ် စီးကရက် စွပ်တံသည် သူ၏လက်ဝဲဘက် နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် ရှိနေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် စားပွဲကိုကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်လာပြီး လက် ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ကိုယ့်လူကြီး ဂါးရစ် တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာ။ အနောက် အိန္ဒိယကျွန်းစု အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ခရီးရှည်ကြီးပဲ။ အိမ်ကိုပြန်လာရမှ ပိုသိတယ်”

ဖရီးမဲက ရှုနက်အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ထုတ်ယူသည်။

“ရှန်ပိန်တော့ မရှိဘူး။ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ စစ်ရှုံးနေပြီလို့ ပြောတာလား။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ပန်းဆက်တဲ့လူလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ။ ကိုယ်တို့မှာ သင်္ဘောဆိပ်ရယ်လို့တောင် မရှိ တော့ဘူး။ နေ့ခင်းဘက်မှာရောက်လာရင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေကို ခင်ဗျား တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ ငလျင်ဗုံးဆိုတာကြောင့် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်ပြီ” ဗိုလ်မှူးချုပ်က ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားအတွက်ပါ ဂါးရစ်။ ခင်ဗျားရဲ့ခရီးကတော့ အောင်မြင် တယ်လို့ ကျုပ်ကြားပါတယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ။ ကနေဒါ အမြောက်တင်သင်္ဘောတစ်စင်း၊ ရေနံတင်သင်္ဘောတစ်စင်း၊ ပြီးတော့ ကုန်သင်္ဘောသုံးစင်း၊ စုစုပေါင်း တန်ချိန် သုံးသောင်းတစ်ထောင်။ ဒါကိုခင်ဗျားက မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောသလား။ ကျုပ် အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပါပဲ။ ခုအချိန်မှာ ယူဘုတ်သုံးစင်း လွှတ်လိုက်ရင် နှစ်စင်းဟာ ပြန်မလာတော့ဘူး” ခေါင်းကို ရမ်းခါပြီး ...

“၁၉၄၀ လို အချိန်မျိုးမဟုတ်တော့ဘူး။ အောင်ပွဲကာလမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့လွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေကလည်း သင်တန်းတစ်ဝက် တစ်ပျက် လူငယ်ကလေးတွေ။ ခင်ဗျားလို လူဟောင်းတွေဆိုလို့ နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

ဂါးရစ်က စားပွဲပေါ်ရှိ သေတ္တာလေးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။ ပြင်သစ်စီးကရက် ဖြစ်သည်။ အပေါစားဖြစ်သည်။ ညှိလိုက် သောအခါ ဆေးပိတ်ပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရသည်။

“ဘုရား ...ဘုရား။ အခြေအနေတွေ ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံသွားပြီ”

“အခြေအနေတွေ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိ သေးဘူး။ ဘားရက်မြို့ကို အမေရိကန် ရှစ်နံပါတ်တပ်မကြီးက ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ကတည်းကစပြီး ဝိုင်းထားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ အခုအထိ ဒီမှာ ရှိနေသေးတာကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရမ်ကီနဲ့ ဒုတိယလေကြောင်း တပ်မ တို့က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်နေလို့ပဲ။ ကျုပ် တွေဖူး သမျှထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့လေထီးတပ်သားတွေဟာ အကောင်းဆုံး တိုက်ခိုက်ရေး သမားတွေပဲ”

ဖရီးမဲက အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ယူဘုတ်တွေရဲ့ အခြေအနေကော”

“ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ နဝမရေကြောင်းတပ်မ လုံးလုံး မရှိတော့ဘူး။ ယူ ၂၅၆ ဟာ နောက်ဆုံးထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၁ ရက်ကပဲ။ ဘာဂျန်မှာ တပ်ပြန်စုဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အိုင်ယာလန်ပင်လယ်နဲ့ မြောက်ဘက် ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ပြီး နော်ဝေးကို ကျွန်တော်သွားနိုင်တယ်”

“ကိုယ့်လူအတွက် အမိန့်က ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ တခြားသဘောတွေ အတိုင်း အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ပြီး ဘာဂျန်ကို သွားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူသွားရမယ့်လမ်းက နည်းနည်းကလေးတော့ ကွေ့နေတယ်။ ဗဟို ဌာနချုပ်က လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒပဲ”

အံ့သြရမှုများကို ကြုံတွေ့ရဖန်များပြီဖြစ်သော ဂါးရစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာသာ တိတိကျကျပြောပါ”

“ရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ”

ဖရီးမဲက သူ့နောက်ဘက်ရှိ စားပွဲသို့ လှည့်လိုက်သည်။ စားပွဲ ပေါ်မှ ရေကြောင်းပြမြေပုံများကို မွေ့နှောက်ပြီး မြေပုံစာရွက်တစ်ခုကို

စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။

ဂါးရစ်က မြေပုံကို ကုန်းငုံကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဖားမောက်”

“ဟုတ်တယ်။ ဖားမောက်ကနေပြီး အင်္ဂလိပ် ၁၅ နံပါတ် ရေတပ် လှုပ်ရှားနေလို့ ဒီကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျုပ်တို့ ရေတပ် ဘယ်လိုမှ မလှုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အမိန့်ကတော့ ဖားမောက်ကိုသွားပြီး မိုင်းချရမယ်”

“နောက်နေတာနဲ့တူတယ်”

“နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒိုးနက်ကိုယ်တိုင်ရဲ့အမိန့်ပဲ”

ဂါးရစ် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောသည်။

“အတော်တော့ နိပ်တာပဲ။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးကြသလဲ။ တစ်ကွက်တည်းနဲ့ စစ်ကြီးကို အနိုင်တိုက်ခိုင်းတာလား။ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ စက်ချုပ်သမားတစ်ယောက် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ယင်ကောင်ခုနစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာမျိုးပဲ။ သူက ဘယ်လို သတ်သလဲဆိုတော့ ယိုသုတ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ပေါ်မှာနားနေတဲ့ ယင်တွေကို သတ်တာကိုး”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ မလွယ်တာကတော့ တော်တော်မလွယ် တာပဲ။ ပင်ဒါနီနဲ့ ဘလက်ရောအကြားမှာ ရန်သူက မိုင်းတွေလည်း ချထား တယ်။ ပိတ်ဆို့သင်္ဘောတစ်စင်းလည်း ထားတယ်။ ဒါဟာ တကယ့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖားမောက်ဒေသမှာ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“သူတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေမှာပဲ”

“သင်္ဘောတွေ အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ မိုင်းပိုက်တွေ ဖွင့်ထားတုန်း တခြားသင်္ဘောတွေနဲ့ ရောဝင်သွားရမယ်။ အဲဒါမှာ မိုင်းတွေချထားပြီး ပြန်ထွက် လာရမယ်”

ဂါးရစ် ခေါင်းခါသည်။

“မထင်ဘူး”

“ဘာမထင်တာလဲ”

“ဝင်သွားတာတော့ ဖြစ်မယ်။ ပြန်ထွက်လာဖို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဖရီးမဲ သက်ပြင်းချသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ပြဿနာပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့မှာမို့ပဲ။ စွန့်စားချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကီယယ်ကိုသွားဖို့ ကိစ္စရှိလို့ပဲ။ တခြားလမ်းမရှိဘူး။ ဘာဂျန်ကတစ်ဆင့်ပဲ သွားရမယ်”

“နောက်ဆုံးတော့ လမ်းတွေအားလုံးက ငရဲကိုသွားနေတာပဲ”

ဖရီးမဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စွပ်တံတွင် စွပ်ရင်း ...

“ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘစ်စကေးမှာ လစ်ရေးတာနဲ့တွေ့ပြီး သိလာတယ်။ အပေါ်ယံကြော ပျက်စီးတာလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်တွေ မကောင်း တော့ဘူး။ အားလုံး အိုဗာဟောလုပ်ရမယ်။ ဗယ်ရင် အသစ်လဲရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုကျုပ် လေးငါးရက်ပဲ အချိန်ပေးနိုင်မယ်။ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ ထွက်ရမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရမ်ကီက ပြောတယ်။ သူ့အနေနဲ့ နောက်ထပ် အလွန်ဆုံးတစ်ပတ်လောက်ပဲ ထိန်းထားနိုင်မယ်တဲ့။ ဒါထက်ပိုပြီး ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘူးတဲ့”

တံခါးပွင့်သွားပြီး စောစောက ဗိုလ်ကြီး ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကီယယ်က သတင်းပါ ဗိုလ်မှူးချုပ်။ အထူးအလျင်အမြန်ပါ”

ဖရီးမဲက ကြီးမဲ့ကြေးနန်းသတင်းစက္ကူပါးကလေးကို ယူလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မျက်မှန်ကို ချိန်ကိုက်ပြီး ဖတ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သရော်ပြီး ကလေး ထင်ဟပ်လာသည်။

“ကိုယ့်လူယုံပါ့မလား။ ဘားရက်ဒေသမှာရှိတဲ့ ရေတပ်တွေ အားလုံးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ရာထူး တိုးပေးလိုက်ပြီး အမိန့်စာက နည်းနည်းကလေးပဲ နောက်ကျနေပုံရတယ်”

ဗိုလ်ကြီးက နောက်ထပ်ကြေးနန်းစာရွက်တစ်ရွက်ပေးသည်။ ဖရီးမဲဖတ်သည်။ ထို့နောက် ဂါးရစ်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“သင် ရာထူးတက်သည့်အတွက် ဂုဏ်ပြုပါသည်။ သင်နှင့် သင့်

လူများသည် ရန်သူ၏လက်သို့ မြေတစ်လက်မ အကျခံမည့်အစား အားလုံး အသေခံကြရမည်။ အဒေါ့ဟစ်တလာ”

ဂါးရစ်က စာရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

*

ညရှစ်နာရီခွဲအချိန်တွင် ရန်သူလေယာဉ်များက စတင် တိုက်ခိုက်သောအခါ လန်ဒန်မြို့တွင် မိုးကြီး သဲသဲမဲမဲရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ကိုးနာရီဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်တွင်ကား ဂိုင်းဆေးရုံကြီး၏ အရေးပေါ်ဌာနသည် စွမ်းအင်ပြည့် လုပ်ဆောင်နေကြရတော့သည်။

ဂျန်းနက်မန်ရိုးသည် ကန့်လန့်ကာချထားသော အစွန်ဆုံးအခန်းတစ်ခုအတွင်းတွင် အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် လူငယ်တစ်ဦး၏ လယ်ယာဘက်ပေါင်ကို ၂၇ ချက်တိတိ ဂရုစိုက် ချုပ်ပေးနေရသည်။ လူရွယ်သည် သတိမေ့နေဟန်ရှိသည်။ မျက်နှာကြက်ကို မျက်လုံးကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ၏ ပါးစပ်တွင် မီးမညှိရသေးသော စီးကရက်တစ်လိပ် ရှိသည်။

ဂျန်းနက်ကို ကာလာဂန်အမည်ရှိ အမျိုးသားသူနာပြုတစ်ဦးက ကူညီလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ကာလာဂန်သည် အသက် ၅၀ ကျော် ၆၀ အရွယ်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။ သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာတွင် ဆေးတပ်ဖွဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သူသည် အမေရိကန် ဆရာဝန်မလေးကို သဘောကျ၏။ ချစ်ခင်သဖြင့် အမျိုးသမီးကလေး သက်သာမှုရှိစေရန် တတ်စွမ်းသမျှ ဂရုပြုသည်။ ဆရာဝန်မကလေးသည် သူမအနေနှင့် လုပ်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်နေရသည်။ ယခုလည်းဆက်တိုက်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည်မှာ ၁၂ နာရီ ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။

“ဒီတစ်ယောက်ပြီးရင် ဒေါက်တာနားလိုက်ဦး”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားမလဲ။ လူနာတွေက တစ်ညလုံး လာနေမှာပဲ”

ဗုံးများသည် စောစောပိုင်းကမူ သိမ်းမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင်သာ

ကျရောက်သည်။ ယခုမူ ဆေးရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပေါက်ကွဲသံ ကြားရသည်။ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသည်။ မှန်များ ကွဲကြေကုန်သည်။ မီးများ ခေတ္တမျှမှိန်သွားသည်။ တစ်နေရာဆီမှ ကလေးတစ်ယောက် ငိုသံကြားရသည်။

“မြတ်စွာဘုရား။ အချိန်ကိုက်ပါပဲလား”

ကာလာဂန်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘာအချိန်ကိုက်လဲ”

သူမက ဒဏ်ရာကို ချုပ်နေရာမှ မေးသည်။

သူ အံ့ဩသွားသည်။

“ဒေါက်တာ မသိဘူးလား။ ကနေ့ည ဒီကို ဘယ်သူလာမယ် ဆိုတာ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးလာတယ်။ ရောက်နေတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီ။ ဗုံးတွေမကြဲခင်ကလေးကပဲ”

မိန်းကလေး မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး ဟုတ်လား။ ဒီကို လာတယ် ဟုတ်လား”

“အခန်းနံပါတ် ၇၃ က အမေရိကန် လေထီးတပ်သားတွေကို လာကြည့်တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ပါရစ်က သယ်လာတဲ့ကလေးတွေပဲ။ တချို့ကို ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ ချီးမြှင့်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားတယ်”

အမျိုးသမီးသည် အထူးပင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။ ကာလာဂန်၏ သတင်းထူးကိုပင် ကောင်းစွာ နားမထောင်နိုင်ရှိသည်။ လူနာ ဘက်သို့လှည့်ပြီး နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော နှစ်ချက်ကို ချုပ်သည်။

“ကျုပ်ဆက်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်။ ဒေါက်တာ လက်ဖက် ရည်တစ်ခွက်လောက် သွားသောက်လိုက်ပါ”

ဂျန်းနက်သည် လက်မှလက်အိတ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် အပြင် ဘက်စကြိုသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။ ကာလာဂန်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ သူမအနေနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဖို့ လိုအပ်နေ သည်။ နောက်ပြီးတော့ ၁၅ နာရီလောက် တောက်လျှောက်အိပ်လို၏။ သို့သော် တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

စကြိုအတိုင်း ဂျန်းနက် လျှောက်သွားနေစဉ်တွင် အခန်းတံခါး တစ်ခုအတွင်းမှ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ထွက်လာသည်။ သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသည်။ လက်တွင် သွေးတွေ ပေကျနေသည်။ ဂျန်းနက်ကို တွေ့မြင်သောအခါ သူမက ဟစ်အော် လိုက်သည်။ သို့သော် အသံမထွက်ပါ။ သူမ၏ အသံကို ဗုံးကျသံတစ်ခုက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ နံရံမှာ တုန်ခါသွားပြီး အင်္ဂါတေများကွာကျသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဂျန်းနက်က သူနာပြုဆရာမလေး၏ ပခုံးကိုကိုင်ပြီး မေးလိုက် သည်။

ဆရာမကလေး စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သူမ ထွက်ခဲ့သော အခန်းတွင်းသို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်စဉ်မှာပင် နောက်ထပ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲ ပြန်သည်။ ဂျန်းနက်သည် ဆရာမလေးကိုတွန်းပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား သည်။ ခွဲစိတ်ခုတ်ပေါ်တွင် စောင်တစ်ထည်လွှမ်းပြီး လဲလျောင်းလျက် ရှိသော အမျိုးသမီးသည် မီးဖွားလူနာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုန်းငုံလျက်ရှိသော လူရွယ်မှာ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကလေးဖြစ်သည်။ သူ၏ ယူနီဖောင်းသည် စုတ်ပြဲပေရေလျက် ရှိသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဂျန်းနက်တွင် မောပန်းမှုများ မရှိတော့ပါ။

“သူ့ယောက်ျားပါ ဒေါက်တာ။ သူ ဗိုက်နာနေတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

လူရွယ်က ဂျန်းနက်၏ အင်္ကျီလက်ကိုဆွဲပြီး တောင်းပန်သည်။

ဂျန်းနက်က စောင်ကိုဆွဲခွာလိုက်ပြီး ...

“ဗိုက်နာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နာရီဝက် ... နာရီဝက်တောင် မကတော့ဘူး။ ဥဩတွေမှုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟိုလမ်းမှာရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ဗုံးခိုကျင်းထဲ ခေါ်သွားရတယ်။ သူ ဗိုက်သိပ်နာလာတော့ ကျွန်တော်သူ့ကို ဆေးရုံကို ခေါ်လာရတော့တာပဲ။ တစ်လမ်းလုံး ဗုံးတွေကြားထဲက လာခဲ့ရတာပဲ”

ဆေးရုံအနီးတွင်ကပ်ပြီး ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသည်။ နောက်

တစ်လုံး၊ ခေတ္တမျှ မီးများပိတ်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးမှာ နာကျင်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းဖြင့် ညည်းတွားဟစ်အော်သည်။ မီးများ ပြန်လင်းလာသောအခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးသည် ထထိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဂျန်းနက်က အမျိုးသမီးကို ပြန်တွန်းလှဲလိုက်ပြီးနောက် ဆရာမ လေးကို မေးသည်။

“လူနာဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်မမသိဘူး။ ကျွန်မ အလုပ်သင်ပဲ။ သွေးတွေအများကြီးပဲ”

လူရွယ်က ဂျန်းနက်၏လက်ကိုဆွဲပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ထုံးစံက ကလေးမွေးရင် ခေါင်းကမွေးရတယ်။ အခုဟာက တင်ပဆုံဖွားဖြစ်နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က အထဲက ကလေးဟာ နောက်ပြန် ဖြစ်နေတယ်”

ဂျန်းနက်က တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြသည်။

“ဒေါက်တာလုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိ တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်က ရှင်မိန်းမခေါင်းရင်းမှာရပ်ပြီး သူ့လက်ကို ကိုင်ထားပါ။ သူ့ကိုစကားတွေပြောပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ။ ရပ်မသွား ပါစေနဲ့”

“စစ္စတာ ဂျန်ဆင်ကို သွားခေါ်ရမလား”

ဆရာမလေးက မေးသည်။

“အချိန်မရှိဘူး။ မင်း ဒီမှာနေပါ”

ဗုံးတွေ မှန်မှန်ကျနေသည်။ ဂျန်းနက် ပင့်သက်ဖြာလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်မှ ငရဲကမ္ဘာကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး မိမိ၏အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်သည်။

ပထမပြဿနာက ခြေထောက်နှစ်ဖက် အပြင်ရောက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဂျန်းနက်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး စမ်းသည်။ ကလေး၏ ဒူးကောက် ကွေးကို လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်မိသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် ကလေး၏

ခြေထောက်ကွေးသွားသည်။ နောက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ထိုနည်းတူပြုရသည်။

အမျိုးသမီး ဟစ်အော်သည်။

ဂျန်းနက်က လူရွယ်ကိုပြောသည်။

“ညှစ်ခိုင်းပါ။ နာနာညှစ်ခိုင်းပါ”

ခဏအကြာတွင် ခြေထောက်များ အပြင်ရောက်လာသည်။

ဂျန်းနက်က သူမ၏လက်မှ သွေးများကိုသုတ်ပေးရန် ဆရာမထံ ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ လက်ချောင်းများကို ပေါင်နှစ်ခုအောက်တွင်ထားပြီး အောက်သို့ဆွဲချသည်။ ပခုံးများကို မြင်တွေ့ရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဖက်က အပြင်သို့ ဆန့်တန်းနေကြပြန်သည်။ ဂျန်းနက်က ကလေးကို လက်ဝဲဘက်သို့ လှည့်ပေးသည်။ ပခုံးကလေး ကွေးသွားသည် အထိဖြစ်သည်။ တံတောင်ဆစ်တွင် လက်တစ်ချောင်းချိတ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဗုံးတွေ တုန်တုန် ကျနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်တော်ကလေး ဝေးသွားသည်။ ဂျန်းနက်က ညာဘက်ပခုံးကို ပထမနည်းအတိုင်း ထုတ်ယူသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကျွက်ကျွက်ညံ့နေသည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် လူတွေ လူးလာခေါက်တင် ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးလောင်သည့် အနံ့ရသည်။

“အခုအထိတော့ အခြေအနေ ကောင်းနေတာပဲ။ ခေါင်းထွက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဂျန်းနက်က ဆရာမကလေးကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ညာလက်ကို ကလေး၏အောက်တွင် ခံလိုက်သည်။ လက်ညှိုးကို ကလေး၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူမ၏ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကလေး၏ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲချသည်။ ဖြည်းဖြည်းလေးဆွဲသည်။ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်းလေးဆွဲယူသည်။ ထွက်လာသည်။ ဂျန်းနက်၏ နဖူးတွင် ချွေးတွေစို့နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ကလေးသည် သူမ၏လက်ထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျား ချောချောမောမော ရောက်ရှိလာတော့သည်။ သို့သော် အသက်မရှူ

ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းလျက်ရှိသည်။

“အဝတ်စ။ မြန်မြန်”

ဆရာမကလေးက အဝတ်စပေးသည်။ ဂျန်းနက်က ကလေး၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှ သွေးများကို သုတ်ပစ်သည်။

“သွား ... စစ္စတာဂျွန်ဆင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကာလာဂန်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ တွေ့တွေ့ခေါ်ခဲ့။ မြန်မြန်”

ဆရာမကလေး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဂျန်းနက်က ကလေး၏ ပါးစပ်ကလေးကို မှုတ်လိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကလေးငယ် ဆတ်ကနဲ တုန်သွားပြီး ငိုသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂျန်းနက် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိအား ငေးစိုက်ကြည့် နေသော လူရွယ်ကို တွေ့ရသည်။

“သမီးလေး”

ဂျန်းနက်က ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ညည်းညူပြီး မေ့မြောသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကန့်လန့်ကာပွင့်ပြီး စစ္စတာဂျွန်ဆင် အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည်။ ဂျန်းနက်က ကလေးကို စစ္စတာ ဂျွန်ဆင်လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

“စစ္စတာ ကလေးကို ကြည့်ပါ။ ကျွန်မ သူ့အမေကို ကြည့်မယ်”

ဂျန်းနက်က လူရွယ်ကို တံတောင်ဖြင့်တွက်လိုက်ပြီး မေ့မြော နေသော အမျိုးသမီး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်းငုံ့လိုက်သည်။

*

ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုများ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် တော်တော်ကလေး အကြာတွင် ဂျန်းနက်သည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထွက်သွားပြီး စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိကာ သောက်နေသည်။ သူမအား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက ဖိစီးလာပြန်ချေပြီတည်း။

“အို ... အရှင်ဘုရား။ ဒီစစ်ကြီးဟာ မပြီးတော့ဘူးလား”

သူမက တိုးဖွစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သိမ်းမြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မီးများ တောက်လောင်လျက်

ရှိသည်။ လေထုသည် မီးခိုးနံ့ဖြင့် မွန်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ နောက်ဘက်တွင် မှောင်ချထားသော ကန့်လန့်ကာ အနည်းငယ်ပွင့်သွားပြီး ကာလာဂန် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ထားသော အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ပါရှိသည်။ ကာလာဂန်က ...

“ဒေါက်တာက ဒီမှာရောက်နေတာကိုး။ ကျုပ်လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေတာပဲ။ ဟောဒီက လူကြီးမင်းက ဒေါက်တာနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရိုင်ဂန်ပါ ဒေါက်တာ”

ဗိုလ်မှူးကြီး အလေးပြုပြီး ပြောသည်။

ကာလာဂန် ပြန်ထွက်သွားသည်။ အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးသာ ရှိသည်။ ဆင်ဝင်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဂျန်းနက်က မေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးက ဒေါက်တာနဲ့ စကားပြော ချင်လို့ပါ။ ဒေါက်တာမှာ အချိန်ရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ကားထဲမှာပါ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မနက်ဖြန်မှာ ပဲရစ်ကို ပြန် ရောက်ရပါမယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ကားသည် တံခါးမကြီးအနီး ထောင့်စွန်းတစ်ခုတွင် ဆိုက်ရပ်ထားသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂျစ်ကားများ ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။ တပ်ထိန်းရဲဘော်များ၏ သံခမောက်များကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ မန်ရိုးပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဂျန်းနက် အနည်းငယ်မျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ကားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကား ရှေ့ခန်း မီးလဲ့လဲ့ကလေးတွင် ဂျန်းနက် ဝိုးတဝါးမျှသာ တွေ့မြင်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရင်းနှီးသောအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလျက်ရှိသည်။

“မင်းကို ကျုပ်သိနေတယ်လို့ပြောရင် အံ့ဩမလား”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါးက မေးသည်။
ဂျန်းနက် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖြေကို စဉ်းစားမိ
သည်။

“အန်ကယ်ကာရေး”

သူ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ မဟာမိတ်စစ်ဌာနချုပ်မှာ မင်း
အကြောင်း ခဏခဏ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကျုပ်သူ့ကို သိတာကတော့ ကြာပါ
ပြီ။ ပနားမားမှာ ၁၉၂၂-၂၃။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က ကြည်းတပ်ဗိုလ်မှူး။
သူက အင်မတန် အကိုင်ရအတွယ်ရ ခက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့
ရေတပ်ဗိုလ်မှူး”

“အခုကော သူ့အချိုးပြောင်းသွားပြီလား”

“နည်းနည်းကလေးမှ မပြောင်းဘူး။ ဒီဒေးတုန်းက နော်ဝေးဖျက်
သင်္ဘောနဲ့လိုက်သွားတာ ကြည့်ပါလား။ သူမလုပ်ရဘူးအမိန့်နဲ့ လုံးလုံးကြီး
ဆန့်ကျင်တယ်”

“အဲဒီအတွက် သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့ လက်တစ်ဖက် ပေးလိုက်
ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါ။ ဖာဒါအကြောင်း။ သူ့အခု
နေနေတဲ့ စကော့တလန်ကျွန်း။ အဲဒီမှာ သူဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူ့အမေရဲ့ အမျိုးတွေရှိတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက သူ
အမွေရထားတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ သူ့အနေနဲ့ လောကကြီးက
ပုန်းနေချင်ပုံရတယ်။ အဲဒါကောင်းပါတယ်”

“သူတစ်ခုခုကြံစည်နေတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“စစ်မြေပြင်ကို သူပြန်လာဖို့ ကြိုးစားနေတာ မင်းသိသလား”

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မအံ့သြပါဘူး”

“ကျုပ်လည်း မအံ့သြပါဘူး။ ဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ အချိုးအစား
ပြောင်းမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူစစ်မြေပြင်ကို ပြန်သွားဖို့ဆိုတာက
မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့မှာ မျက်လုံးတစ်လုံး မရှိတော့ဘူး။”

လက်တစ်ဖက်မရှိတော့ဘူး။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေးနိုင်သမျှကို သူပေးထားပြီးနေပြီ”

“သူ့အသက်ပဲကျန်တော့တယ်”

“မဟုတ်တာပဲ။ ရေတပ်ဌာနက နည်းနည်းလေးမှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို သူတို့က အငြိမ်းစားစာရင်းမှာ ထည့်ထားတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကကော”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီးနောက် ...

“ကျုပ်ဆီကို သူ့စာတစ်စောင်ပို့တယ်။ ခွင့်ယူလာတဲ့ ရေတပ်အရာရှိကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ရိုက်ကို ပို့လိုက်တာပဲ။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျုပ်ကလည်း တစ်နေ့ လန်ဒန်ရောက်နေတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီမှာ သူ့အကူအညီတောင်းတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို တာဝန်ပေးဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“သူ့အတွက် ပဲရစ်မှာ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ထောက်ပံ့ရေးနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးဌာနမှာ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး”

“ကုလားထိုင်အလုပ်ပဲ။ သူလိုချင်တာက စစ်မြေပြင်တိုက်ပွဲ”

“အဲဒီအချိန်တွေ ပြီးသွားပြီ။ သူ့အလုပ်လိုချင်ရင် သူ့အဖို့ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါအပြင်တော့ သူ့ချိုင်းပဲရှိတော့တယ်။ ဒါကို သူ့သဘောပေါက်ဖို့လိုတယ်”

“သူ သဘောပေါက်မှာတဲ့လား”

“ဒီမယ် မင်း ခွင့်လေးငါးရက်ယူပြီး သူနဲ့ သွားမတွေ့နိုင်ဘူးလား”

ဂျန်းနက် အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခွင့်မယူတာ ခြောက်လကျော်သွားပြီ”

“ဟုတ်ပြီ။ မင်းအတွက် သွားရေးလာရေးကိစ္စတွေကို ကျုပ် လူတစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကျုပ် စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ် တတ်နိုင်တာကို သေသေချာချာ ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်အရေးကြီးတာက မင်း သူ့ကို သဘောပေါက်အောင် ပြောဖို့ပဲ”

ကားပြတင်းပေါက် မှန်အပြင်မှ ခေါက်သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင် ဝါးက ကားမှန်ကို ချလိုက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရိုင်ဂန် ခေါင်းငုံ့ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားမှန်ကို ပြန်တင် လိုက်သည်။

“သူတို့ ကျုပ်ကို တစ်မိနစ်လောက်ကလေးမှ အချိန်မပေးဘူး။ ဒီစစ်ကြီးဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကိုလည်း ချမ်းသာမပေးဘူး။ ဒုက္ခပေးတာပဲ။

*

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်နေရာတွင် အလင်းရောင် ပြုစုလာချိန်မှာပင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်။ လေတိုက်နှုန်း အင်အား ၈ အထိရှိသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် တောင်ကုန်းတောင်တန်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ် နေသည်။ ဒိုက်ချလင့်ရွက်သင်္ဘောသည် ကြက်လျှာရွက်ကိုသာ ဖွင့်ပြီး သွားနေရသည်။ ရစ်ချတာနှင့် စတမ်းတို့ ပဲ့ကိုင်ဘီးတွင် ရှိနေကြသည်။

အရုဏ်တက် နံနက်လေးချက်တီးအချိန်တွင် အရှေ့တောင်ဆီမှ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မိုးသက်မှန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်လာသည်။ အင်အား ပြင်းထန်လာသည်။ မိုးသီးများသည် ကျည်ဆန်များ ပစ်လွှတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဒိုက်ချလင့်ရွက်သင်္ဘော တစ်ဖက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားသည်။ စတမ်းကိုယ်ဟန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဘေးသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ပဲ့ကိုင်ဘီး တွင် ရစ်ချတာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သင်္ဘောသည် လေပြင်း ဒဏ်တွင် တုန်ခါလျက်ရှိသည်။

ကပ္ပတိန်ဗာဂျာသည် အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် အိပ်စင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို အားရပါးရခဲလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောကို လေတိုးသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သော ဂီတသံများကို နားဆင်လျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ပြဿနာပေါ်လာသောအခါ သူ ခံလိုက်

ရသည်။ သင်္ဘောကြီး ရုတ်တရက် စောင်းသွားသောအခါ အိပ်စင်ပေါ်မှ သူ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ဘာဖြစ်သည်ကို သူမသိရခင်မှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တလိမ့်ခေါက်ကွေးလိမ့်သွားသည်။

သူ မတ်တတ်ထရန် ကြိုးစားသည်။ သင်္ဘောကြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းနေသည်။ “မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီတစ်ခါတော့ သွားပြီ” သူ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘောကြီး ပြန်တည့်သွားသည်။ တံခါးဆီသို့ သူ ဒယီးဒယိုင်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးများ အဆက်မပြတ် လင်းလက်နေသည်။ သင်္ဘောကြီးတစ်ဖက်သို့ စောင်းနေသည်။ လေကွယ်ရာဘက် လက်တန်းများသည် လှိုင်းလုံးကြီးများအတွင်းသို့ မြုပ်ဝင်နေသည်။

“မြုပ်ပြီ ... မြုပ်ပြီ”

လူတစ်ယောက် ဟစ်အော်သည်။ ထိုသူ၏ပါးချိတ်ကို ဗာဂျာက တအားထိုးချလိုက်သည်။ ထိုလူ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

“ကွေ့ ... ကွေ့။ သင်္ဘောကိုကွေ့။”

ဗာဂျာ ဟစ်အော်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောသည် လေတိုက်ရာဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားသည်။ ရစ်ချတာနှင့် စတမ်းတို့ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထိန်းလှည့်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သင်္ဘောကုန်းပတ်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းလျက်ပင်ရှိသည်။ မည်သူမျှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်မထားဘဲနှင့် မတ်တတ်မရပ်နိုင်ပါ။

ဗာဂျာက သူ့အနီးမှ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကို အော်ပြောသည်။

“သွား ... ပဲ့ကိုင်ခန်းကိုသွား။ ရစ်ချတာနဲ့ စတမ်းကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်”

ကပ္ပတိန်ဗာဂျာသည် အနောက်ဘက် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါက်သို့ ခူးထောက်ပြီး ဖွင့်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ရစ်ချတာနှင့် စတမ်းတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကပ္ပတိန်”

စတမ်းက အော်ပြီးမေးသည်။

“အောက်မှာထည့်ထားတဲ့ သဲတွေ တစ်ဖက်ကို ရွေ့ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ အောက်ကိုဆင်းကြည့်ရအောင်”

*

အောက်ထပ်ရှိ ခရီးသည်များ အားလုံးလည်း ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လေပြင်းမွှေလိုက်သည့်အချိန်က စစ္စတာအင်ဂျလာနှင့် စစ္စတာအယ်လဆီတို့သည် ၎င်းတို့အခန်းတွင်းရှိ အောက်ထပ် အိပ်စင်တွင် ထိုင်ပြီး ညစဉ်ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း သမ္မာကျမ်းစာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်ထွက်သွားကြသည်။ မျက်နှာကြက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသောမှန်အိမ် သူတို့ဘေးတွင် ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသည်။ ရေနံဆီမှာ ဖိတ်စဉ်သွားပြီး မီးများ တောက်လောင်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်နိုင်ကြသည်။ အခန်းသည် ဇောက်ထိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ရေတွေဝင်လာသည်။

စစ္စတာအင်ဂျလာ တံခါးဆီသို့ လေးဖက်ထောက်ပြီး သွားသည်။ စစ္စတာအယ်လဆီကို သူမနောက်သို့ လိုက်လာရန်ခေါ်သည်။

သင်္ဘောဧည့်ခန်းသည် ပကတိမှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ မျက်နှာကြက်ကောင်းကင်ပေါက်မှ ရေများ ဒရဟောကျနေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်နေကြသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာထံသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ အင်ဂျလာက လက်ဆန့်တန်းပြီး မော့ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ထိုသူ၏လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ကိုယ်ကို ထိတ်လန့်စွာ ဖြင့် ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်သည် လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ စောင်းနေသည်။ သင်္ဘောစောင်းနေသည့် အနိမ့်ပိုင်းတွင် ရေသုံးပေလောက်အနက်ရှိသည်။ သင်္ဘောတစ်ကြိမ် လူးသွားတိုင်း ကောင်းကင်ပေါက်မှရေများ ဝေါခနဲ

ဝင်လာရင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ပေါက်သည် ယမန်နေ့က ဂါဒီယံ သင်္ဘောနှင့် တွေ့ရှိပြီးနောက် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိကို အငယ်ဆုံး သီလရှင်ကလေးဖြစ်သော စစ္စတာလိုတီက ဖက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စစ္စတာအင်ဂျလာ တွေ့ရှိရသည်။ မိန်းကလေး သည် ကြောက်လန့်ပြီး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်။ စစ္စတာ အင်ဂျလာ ရုန်းကန်၍မရ ရှိနေသည်။

“စစ္စတာ သတိထားစမ်း၊ ကိုယ်ဘာလဲဆိုတာ သတိရပါ”

စစ္စတာအင်ဂျလာက မိန်းကလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ခါ လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။

စစ္စတာအယ်လဆီ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ရေက သူမ၏ ခါး အထိ နက်သည်။ သူမ၏ဂါဝန်ကြီး ရေပေါ်တွင် ပူဖောင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး စစ္စတာဗရစ်ဂျစ်နှင့် စစ္စတာကေသီတို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ မကြောက်ကြပါနဲ့။ လှေကားကို သွားကြပါ”

ပရာဂျာက ပကတိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သီလရှင်များအနီးသို့ သူ ရောက်ရှိလာစဉ်တွင် အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်တွင် ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ ပေါ်လာသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က မှန်အိမ် ရှိသည်။

“ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

စစ္စတာအင်ဂျလာက ပြန်ပြောသည်။

ကပ္ပတိန်ဗာဂျာသည် အောက်ထပ်ရှိလူများကို စကားပြောနိုင်ရန် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကုန်းငုံ့လျက်...

“စစ္စတာကို လှေတစ်စင်းပေါ်မှ တင်လွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒီပင်လယ်ထဲမှာ ငါးမိနစ်တောင် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်သလား စစ္စတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ကပ္ပတိန်”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲနေ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကပ္ပတိန်”

ပရာဂျာက မေးသည်။

“သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ကုန်တွေမပါတဲ့အတွက် သင်္ဘောငြိမ်အောင် ထည့်ထားတဲ့သဲတွေ လေတိုက်တော့ သင်္ဘောစောင်းတဲ့ဘက်ကို အားလုံး ရွှေ့သွားတယ်။ အခု သင်္ဘောသားတွေအားလုံး အောက်ဆင်းပြီး သဲတွေကို ထစ်ဖက် ပြန်ရွှေ့နေတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးလည်း လုပ်အားပေးရလိမ့် မယ်။ ခုအချိန်မျိုးမှာ လေပြင်းတစ်ချက်မွှေ့လိုက်ရင် သင်္ဘောမှောက်သွားရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ပရာဂျာ ဘာမှမပြောဘဲ လှေကားမှ တက်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ကော ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကပ္ပတိန်”

စစ္စတာအင်ဂျလာက မေးလိုက်သည်။

“ဆုတောင်းပါ”

ကပ္ပတိန်ဗာဂျာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

*

ကုန်များ တင်ဆောင်ရာ ဝမ်းမှိုက်အတွင်းသို့ ပရာဂျာ လှေကားမှ ဆင်းသွားသောအခါ ငရဲပြည်သို့ ဆင်းသွားရသည့်ပမာဖြစ်သည်။ သင်္ဘော ဝမ်းထဲတွင် မှန်အိမ်နှစ်ခု ထွန်းထားသည်။ သင်္ဘောသားများသည် ဂေါ်ပြား များဖြင့် သဲတွေကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့နေကြသည်။ သင်္ဘောတစ်ကြိမ် လူးသွား တိုင်း သူတို့လည်း လူးလိမ့်သွားကြရသည်။

ပရာဂျာ လှေကားမှချော်ပြီး ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ပရာဂျာကို ဆွဲထူသည်။ ဆွဲထူသူမှာ ဟားလမက် ရစ်ချတာ ဖြစ်သည်။

ရစ်ချတာက သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လျက်...

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးဟာ အခုအချိန်မှာဆိုရင် ဘရာဇီးနိုင်ငံ ရီယိုမြို့မှာ ညစာစားရင်း ဝိစကီ တစ်ခွက် လောက် သောက်နေမှာပဲ။ ဟိုတယ်ဝရန်တာကနေပြီး ပင်လယ်ကွေ့ကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် မီးရောင်တွေထိန်နေပြီး ...”

“ကျုပ်က ရီယိုမှာ နေရစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်
ကိုလည်း အဲဒီဂေါ်ပြား ပေးစမ်းပါ။ လုပ်အားပေးလိုက်ကြရအောင်”
ပရာဂျာက ပြောလိုက်သည်။

ရွက်သင်္ဘော ဒိုက်ချလင့်။ ၁၇ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၄။ လတ္တီတွဒ် ၃၈ .၅၆
မြောက်။ လောင်ဂျီတွဒ် ၃၀ .၅၀ အနောက်။ ညသန်းခေါင်ကျော် လင်းအား
ကြီးတွင် လေအနောက်သို့တိုက်။ ရွက်လက်များ ရှေ့သို့ကောက်သွား။
တစ်နာရီ ၁၀ မိုင်နှုန်းသွား။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် တိမ်များကင်းစင်။ နေရောင်
ခြည်ပွင့်။ လေ လုံးဝငြိမ်သက်။

(၅)

ဒိုက်ချလင့် ရွက်သင်္ဘောသည် စိမ်းကြည်သော ပင်လယ်ပြင်တွင်
ရွက်စုံဖွင့်ကာ ငြိမ်သက်စွာလွင့်လျက်ရှိသည်။ လဟာပြင်တွင် လွင့်မျော
သွားနေသည့်ပမာ ဖြစ်သည်။

ပူအိုက်သည်။ လေမတိုက်ပါ။ အောက်ထပ်တွင် သည်းမခံနိုင်
အောင် ဖြစ်သည်။ စစ္စတာများ နေဒဏ်မှသက်သာစေရန် အလယ်
ရွက်တိုင်၏ နောက်ဘက်တွင် ရွက်ထည်မိုးတစ်ခု ကပ္ပတိန်က ပြုလုပ်ပေး
ထားသည်။

သင်္ဘောသားနှင့် ခရီးသည်တော်တော်များများတို့ အနာစိမ်းများ
ပေါက်ကြသည်။ အစားအစာမကောင်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ ပင်လယ်
ဆားငန်ရေထိ၍တစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ ရှားမားဟူသော သင်္ဘောသား

ဆိုလျှင် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တစ်ခုလုံး အနာတွေအပြည့်ပေါက်နေသဖြင့် ခြေထောင့်ကျိုး ဖြစ်နေသည်။ စစ္စတာအင်ဂျလာက အနာများကို သံတံဖြင့် ဖောက်ပေးလျက်ရှိသောအခါ ရှားမားသည် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆတ်ဆတ်လူးနေတော့သည်။

အလယ်ရွက်၏ ရှေ့ဘက်တွင်ကား သင်္ဘောသားလေးယောက် သည် မစ္စတာစတမ်း၏ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရေစုပ်ပန်နှစ်ခုဖြင့် သင်္ဘော ဝမ်းထဲမှရေများကို စုပ်ထုတ်နေကြသည်။

ရစ်ချတာသည် သူ၏အလှည့်ကျတာဝန် မိနစ်သုံးဆယ် ပြီးသွား ပြီးနောက် ရေသောက်ရန် ရေပုံးထဲသို့ ရေခွက်ကိုနှစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း မစ္စတာစတမ်း”

ရစ်ချတာက ရေခွက်ထဲမှရေများကို ရေပုံးထဲသို့ ပြန်သွင်းရင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြောလိုက်သည်။ သွန်ချလိုက်သောရေမှာ နီညစ်လျက် ရှိသည်။

“ရေပုံးက သံချေးတွေပဲ။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာမဆိုရနိုင်တယ်။ အားရှိအောင် သံဓာတ်တွေ ထည့်ပေးထားတာပဲ”

စတမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။

“ကျုပ်ဗိုက်တွေ မကောင်းတော့ဘူး”

ရစ်ချတာက သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

စစ္စတာလိုတီသည် အနောက်ဘက်ရွက်များ၏ အောက်ဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ အခြားသီလရှင်များနည်းတူပင် သူမသည်လည်း အပူဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန်အတွက် ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏ ဝတ်စုံ အဘယ်ကြောင့် သည်မျှသန့်ပြန် ဖြူစင်နေသနည်းဟု ရစ်ချတာ အံ့ဩမိသည်။ အမျိုးသမီးသည် ရွက်ကြိုးတစ်ခုကိုကိုင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်သို့ ငေးမျှော် နေပုံမှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။

သင်္ဘောမီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ထမင်းချက် ဝေါ့ ထွက်လာသည်။ လိုတီ ၏ နံဘေးမှနေ၍ အမှိုက်ပုံးကို ပင်လယ်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ လိုတီ ကမန်းကတမ်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရသည်။

“ဆောရီး စစ္စတာ”